

ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΩΝ ΛΕΣΒΟΥ

www.mesopotites.weebly.com • e-mail: anagenme@gmail.com
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 33-172 37 ΔΑΦΝΗ • ΤΗΛ.: 210 9707417

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 248 • ΜΑΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2018 • Κωδικός 2960 Χ+5

ΣΙΩΠΗ...

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ Δ.Σ.

Είναι στιγμές που ταιριάζει η απόλυτη σιωπή. Τέτοιες στιγμές μας βρήκαν δυστυχώς... Ο Σύλλογος πενθεί... Έτσι απρόσμενα, ξαφνικά, βίαια χάσαμε τρεις νέους ανθρώπους, απ' τα σπλάχνα του Συλλόγου, πάνω στα πιο καλά τους νιάτα.

Δυο μέρες μετά την παράσταση στην Πετρούπολη μάς έφυγαν η Χρύσα κι ο Βάιος. Η Χρύσα ήταν η ψυχή κείνης της βραδιάς πίσω στα παρασκήνια, στην προετοιμασία, στο χορευτικό, στη χορωδία... Κι ο Βάιος ένας σεμνός και συνεπής βοηθός για κάθε δουλειά, ο σύντροφός της που είχαν δημιουργήσει μαζί μια όμορφη οικογένεια... Έφυγαν μαζί, όπως ήταν μαζί και στη ζωή, αφήνοντας τεράστιο κενό για τους γονιούς και τα παιδιά τους...

Κι εντελώς απρόσμενα τρεις βδομάδες μετά, μάς έφυγε ο Βασίλης. Αχώριστα ξαδέρφια στη ζωή και στο θάνατο. Ο Βασίλης που, όπου πατούσε, ηλιολούδιζε ο τόπος. Άνθρωποι που το γέλιο κι η καλή καρδιά δεν τους έλειψε ποτέ. Άνθρωποι με μια μεγάλη καρδιά που τους χωρούσε όλους. Μάθανε ν' αγαπούν τον άνθρωπο, τον Σύλλογο, το χωριό, το Ταβάρι, το Λιμανέλι που γέννησε κι έθρεψε τις φαμίλιες...

Και μείναμε όλοι πετρωμένοι απ' τον πόνο, την απορία, την πίκρα, ν' αναπολούμε τις όμορφες στιγμές που μας χάριζαν απλόχερα...

Δεν έχουμε όμως άλλο δρόμο. Θα τους θυμόμαστε για πάντα. Θα σταθούμε δίπλα στις οικογένειες. Θα είμαστε όπως πάντα όλοι μαζί, μια μεγάλη αγκαλιά που τ' αντέχει όλα. Θα συνεχίσουμε να δουλεύουμε με συνέπεια, όραμα βάζοντας στο κέντρο τους ανθρώπους. Γιατί Σύλλογος είναι οι άνθρωποι. Είναι οι όπου γης Μεσοτοπίτες που ξέρουν ν' αγωνίζονται, ν' αγαπούν και να χαίρονται, αλλά και να ληπουνται όλοι μαζί.

Ευχαριστούμε όλους όσους συμπαραστάθηκαν στο πένθος των οικογενειών και του Συλλόγου. Ανθρώπους από πολλά μέρη του νησιού, από Συλλόγους, από γειτονιές και από πολιτιστικούς φορείς. Ευχαριστούμε κι όλους τους χωριανούς για την αξιοπρεπή στενοχώρια, την απέραντη διάθεση προσφοράς και την αμέριστη εμπιστοσύνη. Τους Συλλόγους του χωριού μας, που συμμετέχοντας στο πένθος μας, ακύρωσαν, όπως κι εμείς, τις καλοκαιρινές εκδηλώσεις.

Για όλους εμάς που σας αγαπάμε, θα είστε ανάμεσά μας γιατί η στάση της ζωής σας, η διάθεση προσφοράς, η χαρά που σκορπίζατε απλόχερα, έχουν διαρκή και μόνιμη παρουσία. Κανείς δεν φεύγει αν δεν τον ξεχάσεις. Χρύσα, Βάιε, Βασίλη θα ζείτε στις καρδιές μας!

ΤΟ ΔΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ο Σύλλογος Μεσοτοπιτών Λέσβου «Η Αναγέννηση» λόγω του βαρύτατου πένθους για την αιφνίδια και πρόωπη απώλεια του μέλους του ΔΣ, **Χρύσας Καρδαρά**, και του συζύγου της, **Βάιου Κασάπη**, καθώς και του μέλους μας **Βασίλη Γρηγ. Πιρίνη**, ανακοινώνει ότι ακυρώνονται όλες οι προγραμματισμένες εκδηλώσεις του για τη θερινή περίοδο.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΕΣΒΗΣΕ... As συνεχίσουμε οι υπόλοιποι...

ΓΡΑΦΕΙ Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΥΔΕΡΙΩΤΟΥ

Για τη Χρύσα Κων. Καρδαρά

Υπάρχει κάπου στη Δάφνη, σε μια γειτονιά, ένα σπίτι. Δεν έχει μέσα κρεβάτια. Δεν θα δεις κανένα να κοιμάται εκεί τα βράδια. Ζει μια οικογένεια μεγάλη. Έχει ό,τι ακριβώς και μια κανονική βιολογική οικογένεια, πατεράδες, μανάδες, αδέρφια, παιδιά, παππούδες, γιαγιάδες, θείους και ξαδέρφια. Έχει αγκαλιές, έχει και μαλώματα. Έχει στενοχώριες, έχει και χαρές.

Είχα την τύχη να μεγαλώσω εκεί μέσα. Στόλιζα χριστουγεννιάτικο δέντρο μικρή και μια κοπέλα με βοηθούσε. Τα χρόνια πέρασαν και αυτή η κοπέλα ακόμα στόλιζε δέντρο, μέχρι το περασμένο Δεκέμβρη. Μεγαλώνοντας, η ίδια κοπέλα, μου έδινε ένα πανέρι με κομμάτια Βασιλόπιτας να μοιράσω στους καλεσμένους μας. Δεν της χάλασα το χατίρι, μέχρι και τον περασμένο Γενάρη.

Στα γλένια και στους χορούς, ο Μιχάλης την έβαζε ή πρώτη ή τελευταία. Με μπέρδευε αυτή η αντίθεση... Αφού χόρευε τόσο όμορφα, τα πόδια της πετάγανε στους γρήγορους χορούς και χόρευαν διακριτικά όπου έπρεπε, για παράδειγμα στους δικούς μας τους τοπικούς. Να την δεις να χορεύει με τον θείο Γρηγόρη, να χαμογελάει ο ένας στον άλλον και να ης αυτοί είναι φτιαγμένοι για να χορεύουν ζευγάρι. Όλα αυτά μέχρι το περασμένο Σάββατο βράδυ. Άργησα να καταλάβω τη σπουδαιότητα της τελευταίας χορεύτριας. Της είχε εμπιστοσύνη ο Μιχάλης, να κρατάει το χορό στον κύκλο. Το ίδιο και ο Κωστής. Τυφή εμπιστοσύνη γιατί το άξιζε!

Γιατί, όπου ανακατεύτηκε τα έφερε εις πέρας όμορφα και ωραία. Στο μουσικό τμήμα, την έβλεπες να περιποιείται με τα καλούδια της τα παιδιά και να καμαρώνει τα δικά της παιδιά, τα βιολογικά, ακούγοντάς τα να παίζουν μουσικά.

Τον τελευταίο καιρό, έβλεπες το χαμόγελό της και τις Δευτέρες, μέχρι και την προπερασμένη Δευτέρα, στο διοικητικό συμβούλιο καθισμένη σε μια καρέκλα, έτοιμη όμως να ταναχθεί όρθια για να εξυπηρετήσει, έτοιμη να πεταχτεί και με τη δυνατή της φωνή να υπερασπίσει τη γνώμη της. Όσο για τα τραπέζια και τις γιορτές σε αυτό το σπίτι, ήταν η πιο χαρούμενη βοηθός του μάγειρα και των σερβιτόρων. Και ένα σωρό άλλα πράγματα που εγώ δεν θυμάμαι ή δεν ξέρω, ήταν αυτό το κορίτσι...

Ένας άνθρωπος που άφησε το σίγμα του μέσα στο σπίτι αυτό και τώρα που έφυγε και πήγε σε ένα νέο σπίτι μαζί με τον αγαπημένο της σύζυγο, σίγουρα θα στολίζει δέντρο και εκεί, θα χορεύει, θα λέει δυνατά τη γνώμη της, θα γράφει τα άρθρα για την εκεί εφημερίδα.

-Μπαμπά, να την αφήνεις να μπαίνει στην κουζίνα παρόλο που είναι γυναίκα. Φτιάχνει υπέροχα μεζεδάκια και περιβότους λουκουμάδες. Το χαμόγελο της θα σε πείσει...

Για το Βασίλη Γρηγ. Πιρίνη

Κι εκεί που όλα είχαν ηρεμήσει και η σιωπή καλά κρατούσε, σε ένα άλλο σπίτι πολύ μακριά από δω, ακούστηκε ένα τραγούδι από βιολί παιγμένο.

-Εφτασε! Σπανάκοπιτα από τα χεράκια της Ραλλήτσας! Αφήστε τις κουβέντες και τρώτε!

-Ρε Στρακή! Κάτσε μια στάλα! Τι σε έχει πιάσει; Πέρα δώθε... και τι είναι αυτή η μουσική που ακούγεται;

-Γιατρέ, έρχεται ο Βασιληαριάς. Το διάβασε ο Τόλης στα Μεσοτοπίτικα. Τον έστειλα κιόλας να τον πάρει. Έχω να πηνάσω πατάτες με τ' αυγά που ξέρω του αρέσουν.

-Και ρίγανη να του βάλεις μπάρμπα Στρακή. Κι εσύ, γιατρέ, ρίξε καμιά πενιά, να τραγουδήσει κι η Στρακής η Χασαμπαλής.

-Χρύσα, το έχω ξεκούρδιστο το μπουζούκι.

-Σιγά το πράγμα, ρε Αντώνη. Εγώ κι ο Βασίλης θα χορέψουμε! Εμείς χορεύουμε και χωρίς μουσική. Και τα αυτιά να μας κλείσεις εμείς το ρυθμό θα τον βρούμε... Νάτος κι ο Βασίλης, έφτασε, να μας πει την γνώμη του.

-Καλά τα λέει η Χρύσα. Αλλά βρε παιδιά! Ωραίο ο ίσκιος εδώ, ωραία κι η παρέα. Αλλά αημιρικά μπάρμπα Στρακή δεν υπάρχουν μόνο μέσα στα χωράφια. Εδώ πιο κάτω είδα μια θάλασσα! Ταβάρι δεν είναι, Μπουρούνη δεν έχει, αλλά εμένα τα μάτια μου θέλουν να κοιτούν θάλασσα. Θέλω να χορεύω πάνω στην άμμο. Να πίνω ένα ρακί και να αναπνέω αημιρά. Ισούτε, φύγαμε, πάμε σε ένα καινούργιο δεντρέλι' στις ακτές του παραδείσου. Εκεί θα στήσουμε χορό...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

ΣΠΕΤΣΕΣ: ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΜΕ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Σαν να μην πέρασε μια μέρα από την προηγούμενη εκδρομή μας στους Δελφούς και αναρωτιέται κανείς πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός!

Αυτή τη φορά επιλέξαμε για τη μικρή μας απόδραση τις Σπέτσες, ένα όμορφο γραφικό νησάκι που πραγματικά ηρεμεί ο νους και το βλέμμα. Η συμμετοχή μεγάλη και χρειάστηκε και δεύτερο πούλμαν. Μεσοτοπιίτες και φίλοι του Συλλόγου, όλοι μία παρέα, χαρήκαμε τη διαδρομή, αστειευτήκαμε, γελάσαμε και απολαύσαμε τα όμορφα τοπία. Στο ξεκίνημα συμφωνήσαμε όλοι ότι αυτή η μέρα θα ήταν δική μας, αφήσαμε τα προβλήματα πίσω μας να περιμένουν από Δευτέρα και δεν επιτρέψαμε σε κανένα και σε τίποτε να μας χαλάσει τη διάθεση.

Φτάνοντας στην Κόστα μας περίμεναν τα θαλάσσια ταξί και μας πέρασαν απέναντι στο νησί αποτελώντας μια θαυμάσια εμπειρία στη γρήγορη διαδρομή μας.

Το νησάκι όμορφο, με μια μεγάλη αγορά, με τις άμαξες να κυκλοφορούν στον παραλιακό δρόμο και να ακούς το ρυθμικό βηματισμό των αλόγων, εικόνες χαλάρωσης και ξενοιασιάς. Η πεντάωρη παραμονή μας βέβαια δεν ήταν αρκετή για να επισκεφτούμε όλα όσα θα θέλαμε, όμως έχω την εντύπωση πως όλοι μας πέρασαμε θαυμάσια. Σκορπιστήκαμε σε παρέες, απολαύσαμε το φαγητό μας, κάναμε τις βόλτες μας, άλλοι με τα πόδια και άλλοι με τις άμαξες.

Οι Σπέτσες έχουν μια μακρά ιστορία και παίζανε πρωταγωνιστικό ρόλο στην επανάσταση του 1821. Θα ήτανε παράληψη να μην αναφερθούμε στη μεγάλη φυσιογνωμία της Μπουμπουλίνας.

Η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα είχε καταγωγή από την Ύδρα. Γεννήθηκε και βαφτίστηκε μέσα στις φυλακές της Κωνσταντινούπολης στις 11 του Μάη 1771, όταν η μητέρα της Σκεύω επισκέφτηκε τον άντρα της Σταυριανό Πινότσι, που ήτανε φυλακισμένος για τα Ορλωφικά. Η Λασκαρίνα παντρεύτηκε 2 φορές, στα 17 της με τον Δημήτριο Γιάννουζα και στα 30 της με τον Δημήτριο Μπούμπουλη, απ' όπου πήρε και το επίθετό της. Οι άντρες της σκοτώθηκαν και οι δύο από Αλγερινούς πειρατές και της άφησαν τεράστια περιουσία, την οποία ποληλαπλάσιασε και τελικά ξόδεψε για να αγοράσει καράβια και εξοπλισμό για την Επανάσταση. Ήταν ατρόμητη στις ναυμαχίες, επέζησε από όλη τη περιπέτεια του πολέμου, όμως είχε άδοξο τέλος. Ο μικρότερος της γιος ερωτεύτηκε την κόρη μιας πλούσιας οικογένειας Σπετσιωτών, οι οποίοι δεν ήθελαν αυτό το γάμο, τα παιδιά κλέφτηκαν και σε μια λογομαχία ο Ιωάννης Κούτσος πυροβόλησε και σκότωσε τη Μπουμπουλίνα.

Πολλοί επισκεφτήκαμε το μουσείο της Μπουμπουλίνας (το αρχοντικό που έμενε). Είδαμε και ακούσαμε ενδιαφέροντα πράγματα, από τους πολύ καλούς ξεναγούς, για άγνωστες πτυχές της πρόσφατης ιστορίας. Είδαμε πολλά προσωπικά αντικείμενά της και θαυμάσαμε την ξύλινη σκαλιστή οροφή της μεγάλης σάλας, ένα πραγματικό καλλιτέχνημα.

Στην επιστροφή, κάναμε στάση στην παλιά Επίδαυρο για καφεδάκι και παγωτό. Διακινήσαμε τον καθιερωμένο μας λαχνό και ευχαριστούμε το Μιχάλη Βασιίλα που πρόσφερε 3 πολύ αξιόλογα δώρα (σέρβις αυτοκινήτων στο συνεργείο του στο Περιστέρι). Ο 4ος τυχερός κέρδισε δωροεπιταγή γνωστού καταστήματος τεχνολογίας.

Τελειώνοντας θέλω να ευχαριστήσω το Δημήτρη Βουδούρη, που με τη βοήθεια του Φίλιππα Ρέμμα, συνόδευσαν τους φίλους μας στο δεύτερο πούλμαν. Τι γραμματέα μας Αντζελα Κοντού, που έκανε την καθιερωμένη... εσωτερική ξενάγηση και γενικά, όλους όσους βοήθησαν για να γίνει αυτή η όμορφη βόλτα.

Προσωπικά, έχοντας την ευθύνη της εκδρομής, θέλω να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όσους συμμετείχαν, και αν κάτι δε πήγε καλά, ζητώ συγγνώμη, υποσχόμενος την επόμενη φορά να είναι όλα καλύτερα.

Να είστε όλοι σας πάντα καλά!

ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ- ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΠΡΑΞΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Την Κυριακή 24 Ιουνίου το πρωί η αίθουσά μας γέμισε κόσμο που ήρθε με χαρά για την υπέρτατη πράξη ανθρωπιάς, την αιμοδοσία. Πολλοί φίλοι ήρθαν να προσφέρουν ένα δώρο ζωής στον άγνωστο συνάνθρωπο δίνοντας κυριολεκτικά ένα κομμάτι του εαυτού τους! Συγκεντρώθηκαν 22 φιάλες αίμα για την τράπεζά μας. Ευχαριστούμε πολύ τους υπεύθυνους αιμοδοσίας **Νίκο Ρεπάνη** και **Βασίλη Βογιατζή** για την οργάνωση και το συνεργείο από το Ιπποκράτειο για όλη τη φροντίδα. Επίσης ευχαριστούμε τα αδέρφια **Αποστόλη** και **Λουκά Καλογιάννη** (το γένος **Μυρσίνης Κοντού**) που ανέλαβαν την κουζίνα φτιάχνοντας τοστάκια για όλους! Κυρίως όμως ευχαριστούμε πολύ όλους τους αιμοδοτές και τους ευχόμεστε υγεία:

- Δημήτρης Χονδρέλλης**
- Σταύρος Σκομβούλης**
- Βασίλης Βογιατζής**
- Φώτης Βασιλόγλου**
- Σταύρος Κοντέλης**
- Δημήτρης Βουδούρης**
- Κυριακή Καταχανά**
- Μιχάλης Καταχανάς**
- Αντώνης Σαραντίδης**
- Γρηγόρης Πιπίνης**
- Αρτέμις Βουδούρης**
- Ευφροσύνη Σαπθαούρα**
- Φώτης Σπυρ. Ιωσηφέλλης**
- Φώτης Ευστρ. Ιωσηφέλλης**
- Γιάννης Γαβρ. Μιχαηλίδης**
- Ηλίας Βαθαβάνης**
- Γιάννης Τιπτηρής**
- Παναγιώτης Λάζος**
- Ευτυχία Δεληή**
- Στέλιος Ζουμπουνέλλης**
- Νίκη Ρεπάνη**
- Δημήτρης Κούτσας**
- Όλγα Πηλού**

Ο Σταύρος Σκομβούλης και ο Δημήτρης Χονδρέλλης αιμοδοτούν με τη φροντίδα της καλής μας νοσηλεύτριας Μαρίας Κατζουράκη

Ευχαριστούμε πολύ τα μέλη μας που στηρίζουν τη συλλογική δράση και πληρώνουν τη συνδρομή τους (μέλους 20 €, εφημερίδας 15 €, εξωτερικό 50 €). Στους δύσκολους καιρούς που περνάμε η συνδρομή όλων είναι απαραίτητη για να μπορεί ο Σύλλογος να συνεχίζει σταθερά την πορεία του. Σας υπενθυμίζουμε ότι μπορείτε να έρχεστε στο Σύλλογο ή να τηλεφωνείτε στον ταμιά κάθε Δευτέρα 18.00 - 21.00 μ.μ. (210 9707417). Επίσης μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στην Τράπεζα Πειραιώς GR16 0172 0660 0050 6604 5290 408 (Σύλλογος Μεσοτοπιτών). Παρακαλείσθε να ενημερώσετε τον ταμιά Αρτέμη Φιλίππιδη (6932416314) για την κατάθεσή σας.

ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος Μεσοτοπιτών Λέσβου «Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ»
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 33, ΔΑΦΝΗ, 172 34 ΑΘΗΝΑ | ΤΗΛ.: 210 9707417 FAX: 210 9762595
www.mesotopites.weebly.com | e-mail: anagenme@gmail.com

Υπεύθυνος έκδοσης: Παναγιώτα Πλωμαρίτου

Συντακτική ομάδα:

Αντζελα Κοντού, angelakontou1971@gmail.com | Αρτέμις Κωνσταντιδέλλη, artemis.kon@hotmail.com
| Θεόδωρος Παναγιώτου, theo-pana@hotmail.com | Μαγδαλένα Παπουτσιά, elenimagda.pap@gmail.com |
Αρτέμις Φιλίππιδης, artemisf@otenet.gr | Ευαγγελία Χυδεριώτου, evachid@yahoo.gr
Ελευθερία Κωσταντινίδη - ekostadi@gmail.com

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ: ΕΛ. Ι. ΚΑΡΤΕΡΗΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΝΙΚΑΙΑΣ 10, 104 34 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 210 88.26.392, FAX: 210 88.20.655, peritechnon@yahoo.gr

Η Συντακτική ομάδα δικαιούται να συντέμνει, να τροποποιεί ή να απορρίπτει κείμενα προς δημοσίευση, ολόκληρα ή μέρος αυτών, αν είναι αντίθετα προς το καταστατικό του Συλλόγου ή τον κανονισμό της εφημερίδας και εάν κρίνει ότι μπορεί να προκαλέσουν προβλήματα στις σχέσεις των μελών και στις σχέσεις με τρίτους. Όλα τα προς δημοσίευση κείμενα πρέπει να υπογράφονται από τους συντάκτες τους και θεωρείται δεδομένο ότι εκφράζουν τις προσωπικές τους απόψεις.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Η «ΜΑΡΟΥΔΙΤΣΑ»... ΞΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ!

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΦΩΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΓΛΟΥ

Έγινε με μεγάλη επιτυχία το Σάββατο 2 Ιουνίου στο θέατρο Πέτρας στην Πετρούπολη η μουσικοχορευτική παράσταση «**Μαρουδίτσα**» σε γενική επιμέλεια του **Κώστα Πιπίνη**, που ανέβασαν από κοινού οι λεσβιακοί σύλλογοι της «**Αναγέννησης**» των απανταχού Μεσοτοπιτών Λέσβου και του «**Θεόφιλου**» των Μυτιληνίων της Πετρούπολης. Πολύς ο κόσμος, γύρω στους 500 θεατές, πολλοί εκπρόσωποι λεσβιακών συλλόγων -ανάμεσά τους και ο πρόεδρος της Ο.Λ.Σ.Α. κ. **Λασκαρίδης** - χειροκρότησαν θερμά όλους τους συντελεστές! Τους «**παραμυθάδες**» αφηγητές, τους περισσότερους από 100 χορευτές, τους μουσικούς-τραγουδιστές, τη Χορωδία των Μεσοτοπιτών, τους ομιλητές εκπροσώπους των δύο Συλλόγων, τους αφανείς εργάτες των παρασκηνίων, που μοχθούν πριν και μετά την παράσταση...

Αφηγήτρια ήταν η φίλη και κοντοχωριανή μας από την Ερεσό κα **Ελευθερία Βερέρη**, η οποία με την συνδρομή δύο ακόμη συνεργατών της, μας ταξίδεψε μέσα από το κείμενο στον κόσμο του παραμυθιού. Έπαιξαν οι οργανοπαίχτες: **Θοδωρής Τασούλης** κλαρίνο-φλογέρα, ο συγχωριανός μας **Βαγγέλης Σαραντίδης** βιολί, **Ιάκωβος Ηλιάδης** λαούτο, **Μανούσος Κηπάκης** κρουστά, **Κώστας Θόρτσας** γκάιντα, **Μιχάλης Ράλλης** τρομπέτα, **Αντρέας Αρβανίτης** (Βάρδας) λύρα και ασκομαντούρα Κρήτης, **Χρήστος Δάβρης** λαούτο Κρήτης και τραγούδι, **Παναγιώτης Μπάλλιος** ζουρνά Σερρών, **Γιάννης Δοξόμπολης** ζουρνά Σερρών, **Λάζαρος Δεληγιάννης** νταούφι Σερρών και η συγχωριανή μας **Ελένη Κασάπη** σαντούρι. Τραγουδούσε η **Σταυρούλα Δαλιάνη**, καθώς και τα μέλη της **Χορωδίας** του Συλλόγου Μεσοτοπιτών «η Αναγέννηση» σε διδασκαλία του Βαγγέλη Σαραντίδη. Χόρεψαν οι χορευτικές ομάδες της «Αναγέννησης» και του «Θεόφιλου» σε διδασκαλία χορών του Κώστα Πιπίνη.

Ήταν ένα πολιτιστικό γεγονός αφιερωμένο στην μνήμη δυο πνευματικών ανθρώπων της Λέσβου... Του **Πάνου Κοντέλλη**, που πρόσφερε τα μέγιστα στον Μεσότοπο, στα λεσβιακά γράμματα και στον ελληνικό κινηματογράφο κι «έφυγε» πλήρης ημερών... και στον **Αχιλλέα Χιωτέλλη**-λεσβιολόγη, πρόεδρο για δυο δεκαετίες του «Θεόφιλου», ανθρώπου με πλούσια πολιτιστική δράση, που «έφυγε» πρόσφατα και νωρίς... Και για τους δυο μίλησαν οι πρόεδροι των δύο Συλλόγων **Παναγιώτα Πλωμαρίτου** και **Βαγγέλης Ντούλλας**, που προλόγισαν την εκδήλωση. Την εισαγωγή έκανε η **Ελένη Γραβουινιώτη**, γραμματέας του «Θεόφιλου».

Θερμά συγχαρητήρια στους δυο συλλόγους που σε καιρούς δύσκολους υπηρετούν τον πολιτισμό και σ' όλους όσους βοήθησαν.

Ανάμεσά τους τον Δήμο Πετρούπολης, που διέθεσε φιλοκερδώς τον χώρο. Επίσης στους αφανείς των παρασκηνίων, τη μεσοτοπίτικη μαστοράντζα με μπροστάρηδες τον **Γαβρίλο Παπαβασιλείου**, τον **Γρηγόρη Πιπίνη**, τον **Αρτέμη Βουδούρη**, τον **Βασίλη**

Βογιατζή και τον **Φίλιππο Ρέμμα**, που από το πρωί έστησαν τα σκηνικά. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στον χοροδιδάσκαλο Κώστα Πιπίνη, που είχε την καλλιτεχνική επιμέλεια-διεύθυνση και συντονισμό και ο οποίος δεν αρκέστηκε -για άλλη μια φορά- σε μια καλοστημένη μουσικοχορευτική παράσταση, αλλά έδεσε κείμενα-τραγούδια-μουσικές και χορούς με αφορμή ένα παραδοσιακό μεσοτοπίτικο παραμύθι! Αξίζει να πούμε, για τους νεότερους, πως τη «Μαρουδίτσα» διέσωσε ο μακαρίτης Μεσοτοπίτης φιλόλογος καθηγητής **Νίκος Αρτ. Κελέσης**, κατέγραψε στο βιβλίο του: «ο κόσμος ο μικρός...» ο Πάνος Κοντέλλης το 1989 και το έκανε ο ίδιος παραμυθόδραμα, που ανέβασε η θεατρική ομάδα της «Αναγέννησης» στο θέατρο «Βρετανία»-Αθήνα και στον Μεσότοπο το 1992. Ο Κώστας τότε συμμετείχε ως νεαρό μέλος της χορευτικής ομάδας υπό την επιμέλεια του μακαρίτη δασκάλου **Κώστα Σκαγκώτου**... Και ύστερα από 26 χρόνια, φτασμένος χοροδιδάσκαλος πλέον, είχε την έμπνευση και την τόλη να χαράξει δρόμους για τούτη την... αθλιώτικη βραδιά!

Η εκδήλωση είχε τελειώσει. Ο κόσμος αφού έσφιξε το χέρι όλων των συντελεστών άρχισε να αποχωρεί. Το πούλημαν περίμενε για να μεταφέρει στη Δάφνη μέλη του χορευτικού και του Συλλόγου μας. Η **Χρύσα Καρδάρá** χόρευε, ήταν στη χορωδία, αλλά ήταν υπεύθυνη και για τις φορεσιές. Αφού μάζεψε ό,τι δεν είχε μαζευτεί, ζώνες-καπέλα-παπούτσια... μπήκαμε στο λεωφορείο, φορτώσαμε καρέκλες, η Χρύσα μάς μέτρησε και ξεκινήσαμε περασμένα μεσάνυχτα. Όταν φτάσαμε στον Σύλλογο, ξεφορτώσαμε ανθρώπους και μεταφέραμε οι άνδρες τις καρέκλες στην αίθυσά μας. Η Χρύσα μας έδωσε τα κλειδιά και περίμενε... Την χαιρετήσαμε, την καληνυχτίσαμε κι ο καθένας πήρε τον δρόμο του...

Δυστυχώς μετά από δυο μέρες η Χρύσα και ο άντρας της Βάιος «έφευγαν» για ταξίδι μακρινό... Μακάρι να μην γράφονταν ποτέ τούτες οι γραμμές. Μακάρι...

Ευχόμαστε στους δικούς τους δύναμη κι αντοχές! Θα τους θυμόμαστε με αγάπη...

«Οι πρόεδροι «Αναγέννησης», Γιώτα Πλωμαρίτου, και του «Θεόφιλου», Βαγγέλης Ντούλλας, μαζί με μέλη των ΔΣ»

ΗΜΕΡΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Με διήμερες εκδηλώσεις ποικίλου περιεχομένου γιορτάστηκε και φέτος η 13η Μαΐου, ημέρα αφιερωμένη στον Πλάτωνα και στο έργο του. Υπεύθυνα για τη διοργάνωση αυτή τα μέλη της **ΗΕΚΑΔΕΜΕΙΑ**, της ομάδας που εργάζεται ακούραστα για τη διάσωση και προβολή της περιοχής της Ακαδημίας Πλάτωνος. Με ενδιαφέρουσες ομιλίες, ξεναγήσεις στον αρχαιολογικό χώρο και στο ψηφιακό μουσείο, με παιχνίδια και με μουσική γέμισαν την περιοχή με κόσμο και παρουσίασαν μια ωραία και ζεστή γιορτή. Μπράβο σε όλους πλαισιώνουν την ομάδα, αλλά και την ψυχή αυτής, το **Μιχάλη Βασιίλα**, που εργάζονται εθελοντικά με κέφι, όραμα και ανιδιοτέλεια!

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Θερμά συγχαρητήρια στη **Δέσποινα Βραχνού**, με μεσοτοπίτικη καταγωγή εκ του πατρός της **Δημητρίου Νικ. Βραχνού**, η οποία πήρε μέρος στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Φυσικής Δημοτικού "Αριστοτέλης 2018" κερδίζοντας εύφημο μνεία για τη συμμετοχή της. Της ευχόμαστε καλή σχολική πρόοδο και πάντα επιτυχίες!

Νέα Χωριού

Τα Νέα της Κοινότητας Μεσοτόπου από τον πρόεδρο Γαβριήλ Πιπίνη

1. Ολοκληρώθηκε η τοποθέτηση του τάπητα στο γήπεδο, που ήταν ένα χρόνιο αίτημα της νεολαίας του χωριού.
2. Τα αναχώματα από την περιφέρεια των ποταμών, σχεδόν κοντεύουν να ολοκληρωθούν. Έγιναν παρεμβάσεις σχεδόν σε όλα τα ποτάμια στον Χρούσο, το Ταβάρι, την Ποταμιά, τον Ποδαρά και τη Μαλλιόντα. Τώρα οι εκκρεμότητες που έμειναν θα γίνουν τους τρέχοντες μήνες από τη Λαγκάδα μέχρι τα Μαρόνια, που εκεί δεν πήγανε τα μηχανήματα φέτος. Για την περιοχή Κοντίσια, που δεν έχουν πάει τα μηχανήματα από πέρυσι στην πρώτη πλημμύρα, οι υποσχέσεις από τον Αντιπεριφερειάρχη κ. Βαλσαμίδα Θεόδωρο, είναι ότι θα γίνουν και αυτά τους τρέχοντες μήνες, όλα.
3. Έγιναν τείχια στο Ταβάρι, στον παραλιακό δρόμο, στα σημεία που τα έπαιρνε η πλημμύρα, και επέκταση της γέφυρας Ταβαρίου με ακόμη δυο καμάρες, από τρία μέτρα η κάθε μια, γιατί δεν χωρούσε τον όγκο νερού βροχής, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται πολλά προβλήματα. Τώρα πιστεύουμε ότι θα λυθεί ένα 80% του προβλήματος που υπήρχε (100% δεν μπορεί να το πει κανείς, ούτε με τη φύση να τα βάλεις).
4. Έγιναν μικρο-παρεμβάσεις σε πολλά σημεία, στους δρόμους εντός χωριού. Έπεσαν τσιμέντα, όπου υπήρχαν λακκούβες και στην Καστρούδα που είχε ένα κομμάτι χωματόδρομου.
5. Επιδιορθώθηκε η προβλήτα στο Ταβάρι, που καλαίει κάθε χειμώνα. Αυτά όλα έγιναν με υλικά που μας έδωσε ο Δήμος Λέσβου, τσιμέντα και αμμοχάλικα. Τα ημερομίσθια θα πληρωθούν από την πάγια προκαταβολή.
6. Περιμένουμε να έρθουν 50 κυβικά έτοιμο μπετό, αυτό θα πέσει στη Μαλλιόντα, στο Μαγκρούλι και στον Ποδαρά, είναι αυτά τα τσιμέντα που κατέστρεψε η πλημμύρα.
7. Εργασίες έγιναν και στην αγροτική οδοποιία, όπου υπήρχε μεγάλη ανάγκη, ειδικά στους δρόμους προς τις παραλίες.
8. Εργασίες έγιναν και στην παραλία του Χρούσου, που εκεί γινόταν χαμός από ξύλα και δέντρα που κατέβασε η πλημμύρα. Πάνω από 40 δέντρα υπήρχαν στην παραλία και ακόμα εργαζόμαστε για να γίνει αποκατάσταση της παραλίας.

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας **Γαβριήλ Πιπίνης** και το τοπικό συμβούλιο, ευχαριστούν τον Δήμαρχο κ. **Γαληνό Σπύρο** και τους συνεργάτες του, για τις εργασίες που κάνει γενικά στο χωριό μας και για τα τσιμέντα που μας έδωσαν για να λύσουμε ορισμένα προβλήματα. Επίσης, ευχαριστούμε θερμά την Περιφέρεια Βορείου Αιγαίου, την Περιφερειάρχη κα **Καλογήρου Χριστιάνα** και ιδιαίτερα τον Αντιπεριφερειάρχη κ. **Βαλσαμίδα Θεόδωρο**, για την βοήθειά τους παντού.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ

Στις 30 Απριλίου 2018 ο Σύλλογος Γονέων Δημοτικού Σχολείου Μεσοτόπου, σε συνεργασία με το Δημοτικό Σχολείο και Νηπιαγωγείο, πραγματοποίησε δέντροφύτευση, στα πλαίσια της πανελληνίας εθελοντικής δράσης "Let's do it Greece". Ο χώρος του αμφιθεάτρου και περιμετρικά του ιατρείου γέμισε με τα παιδιά, τα οποία με την βοήθεια των εκπαιδευτικών και την καθοδήγηση των μελών του συλλόγου φύτεψαν στα παρτέρια. Ευχαριστούμε το **Δήμο Λέσβου** για την προσφορά των λουλουδιών και ιδιαίτερα την αντιδήμαρχο Αθηνά Ιωσηφίλη, που μερίμνησε γι' αυτό. Επίσης, ευχαριστούμε τη **Δήμητρα Βαλλήη** και το **Στέλιο Πίτσα**, για τη μεταφορά τους. Τέλος, ένα μεγάλο ευχαριστώ στην **"ΚΑΒΑ ΣΑΝΤΟ"** για τους χυμούς και στο **Μιχάλη Σαράντο** για τα φρούτα που προσέφεραν στα παιδιά. Μακάρι να συνεχιστούν τέτοιου είδους δράσεις, ώστε να μας κάνουν όλους να ευαισθητοποιηθούμε απέναντι σε ένα περιβάλλον που αλλιάζει διαρκώς και μάλιστα προς το χειρότερο.

Στις 12 Μαΐου, ο Σύλλογος Γονέων διοργάνωσε ένα κήλεσμα για καφέ, στην καφετέρια **«ΑΠΟΨΗ»**, για να γιορτάσουμε όλοι μαζί την ομορφότερη γιορτή, τη γιορτή της μητέρας. Μαμάδες όλων των ηλικιών, μας τίμησαν με την παρουσία τους. Ο σύλλογός μας, ως ενθύμιο εκείνης της ημέρας, προσέφερε συμβολικά σε κάθε μητέρα ένα λουλούδι και ένα ποιηματάκι γραμμένο σε «φέτες» ξύλου, με μαγνητάκι. Ευχαριστούμε το **Λουκά Βακάλη** και τη **Μαγδαληνή Βασιίλα**, που μας βοήθησαν για την κατασκευή τους. Ευχή όλων είναι, όλες οι μητέρες του κόσμου να είναι καλά, για να μπορούν να ανταποκρίνονται σε αυτόν τον τόσο σημαντικό και σπουδαίο ρόλο που έχουν αναλάβει.

ΤΟ ΝΕΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΓΡΑΦΕΙ Η ΕΥΠΡΑΞΙΑ ΠΙΠΙΝΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΔΕΛΛΗ

Στα κυριακάτικα παρεάκια γεννιούνται ιδέες. Έτσι στη συζήτηση τεσσάρων φίλων, κουβεντιάστηκε και το θέμα των πανηγυριών του χωριού που χάθηκαν στο πέρασμα του χρόνου.

Ο νους τους έτρεξε στις παλιές καλές εποχές, στα καλοκαιρινά πανηγύρια της Αγίας Μαρίας και της Παναγίας το Δεκαπενταύγουστο. Τότε που η πλατεία ζωντάνευε στο άκουσμα του μπουζουκιού,

Το εκκλησάκι του Αγ. Κων/νου στη Μαλλιόντα.

ο δρόμος στα παγκάκια γέμιζε χρώματα πραγματευτάδων με λογής-λογής παιχνίδια που τρέλαναν τα πιτσιρικά, έξω από τον παλιό μας φούρνο καθόταν ο κύριος με το στρογγυλό του τραπέζι και πούλλαγε χαλβαδάκι, τα λεγόμενα "π'ταρέλια".

Ενώ ο νους τους έτρεχε σαν γάργαρο νερό στα παλιά, είπαν να δοκιμάσουν την επιστροφή του πανηγυριού Κωνσταντίνου και Ελένης, που είχε να γίνει δέκα χρόνια και που το εκκλησάκι τους βρίσκεται στην περιοχή της Μαλλιόντας. Ο **Μανώλης Κωνστανταδέλλης** ήταν ένας εκ των τεσσάρων φίλων που είχαν την ιδέα και εκείνος που ανέλαβε να έρθει σε επικοινωνία με το Σύλλογο **«Μαλλιόντα»** και να τους κάνει την πρόταση για συνεργασία με τον **Α.Ο.Μ** και την αναβίωση του πανηγυριού. Η απάντησή τους ήταν θεακή.

Από εκεί και πέρα το μυαλό γεννούσε

ιδέες και τα χέρια έπιασαν δουλειά. Δουλειά πολλών ανθρώπων με μεράκι, αγάπη για προσφορά και στόχο να δώσουν ζωντάνια στην πλατεία του χωριού. Από νωρίς το πρωί τα τραπέζια στρώθηκαν και το καφενείο του Αντρέα άνοιξε τις πόρτες του για να υποδεχτεί όλο το βάρος της προετοιμασίας των φαγητών, ποτών μέχρι την ολοκλήρωση της εκδήλωσης. Ο κόσμος αγάπησε αυτή την προσπάθεια και η πλατεία γέμισε κόσμο που έφαγε, διασκέδασε, χόρεψε, σιγοτραγούδησε, απόλαυσε τη δροσιά από τα πλατάνια της πλατείας και ο νους τους ταξίδεψε εκεί που η ψυχή του καθένα χαμογελούσε.

Αυτό το όμορφο αντάμωμα τελείωσε εκεί που η δύση υποδέχτηκε την ανατολή. Το πρωινό μας βρήκε στην άγρια ομορφιά της Μαλλιόντας, όπου το νερό και τα πλατάνια κρατούν συντροφιά στο μακρινό ξωκλήσι του Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΜΕΣΟΤΟΠΟΣ»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το ΔΣ του πολιτιστικού συλλόγου Μεσοτόπου "Ο Μεσοτόπος" εκφράζει τα θερμά του συλλυπητήρια στις οικογένειες των αδικοκαμένων Χρύσα και Βάιο.

Επίσης ανακοινώνει ότι ακυρώνει όλες τις προγραμματισμένες εκδηλώσεις σε ένδειξη πένθους.

Η ζωή είναι ένα δώρο τεράστιο, μα τα παιχνίδια που πολλές φορές παίζει είναι οδυνηρά. Και μένουμε τότε αποσβολωμένοι να σκεφτόμαστε πόσο ελάχιστος είναι ο χρόνος για να διαβείς τη χαρακιά... Έτσι απρόσμενα χάσαμε τη Χρύσα, το Βάιο και το Βασίλη. Βλαστάρια του Σύλλογου, πάνω που έδεναν τους πιο όμορφους καρπούς.

Η Χρύσα Καρδαρά ήταν η ψυχή του χορευτικού για πολλά χρόνια. Όχι μονάχα τώρα που ως μέλος του Δ.Σ. είχε την υπευθυνότητα και αυτή, αλλά από κοπελιούδα ακόμη όταν δεν έλειπε ποτέ από το τμήμα... με τεράστια διάθεση προσφοράς, ενθουσιασμό, εργατικότητα και όραμα. Τα όραμά της είναι ένα τμήμα που να τους χωράει όλους. Με διαρκή και έντονη παρουσία στα συλλογικά δρώμενα, μιαν αγκαλιά δημιουργίας που έφερνε τα παιδιά και τους νέους κοντά στο Σύλλογο και στην παράδοση και δημιουργούσε δεσμούς με το χωριό. Η ίδια είχε μάθει από την οικογένειά της ν' αγαπά τον Σύλλογο, το χωριό και το Ταβάρι. Κι είχε κείνο τον υπέροχο τρόπο να το δείχνει. Με το διαρκές χαμόγελο, το γλυκό γέλιο, το αστείρευτο χιούμορ, την απίστευτη ενέργεια και την μαγική ικανότητά της να τα διαφεντεύει όλα... Μαζί με τον σύζυγό της, συμπαραστάτη και σύντροφο στην κοινή τους πορεία, Βάιο Κασάπη,

έφεραν στον κόσμο δυο υπέροχα παιδιά, που ακολουθώντας το δικό τους παράδειγμα συμμετέχουν στη συλλογική ζωή μέσα από τα δημιουργικά τμήματά μας. Κι ήρθε η πικρή μέρα που μας έφυγαν... Λες και ζήτησαν οι ουρανοί την αξιοσύνη τους κι ήθελαν κάποιους να τα καταφέρνουν και κει...

Κι ύστερα δεν έφταναν των αγγέλων οι δυο τους. Θέλιε και το Βασίλη να τους μάθει, λέει, αϊβαλιώτικο κι απτάλικο, να καλοπερνάνε στα επουράνια! Μάλιστα! Χάσαμε το παιδί – μάλαμα, τη χρυσή καρδιά, το Βασίλη μας! Που πικρός λόγος απ' το στόμα του δε βγήκε ποτέ, που γελούσε κι άνθιζε ο τόπος! Ο Βασίλης Πιπίνης, που μεγάλωσε από μωρό μέσα στην αίθουσα κι ήταν πρόθυμος να κάνει ακόμα και τούμπες αν έπρεπε... Ζηλέψανε, λέει, τ' αστεία του, το μεράκι του, την αστείρευτη διάθεση για τη ζωή και μας τον πήρανε ψηλά, γιατί βαρέθηκαν τη μονοτονία και θέλιε ανθρώπους ζωντανούς, παλικάρια όμορφα κι αληθινά, που το λέει η καρδιά τους...

Θα μας λείψετε. Σας αγαπάμε. Θα σας θυμόμαστε πάντα. Σας παρακαλούμε μη μας λησμονείτε από κει ψηλά. Έχουμε ανάγκη το γέλιο σας, την καλοσύνη σας, την καλή σας την καρδιά... Κι αν οι αγγέλοι δεν τα πάνε καλά στα βήματα, ξέρετε εσείς! Θα τους τραγουδάτε, θα τους λέτε αστεία και το μάθημα θα είναι γλιέντι!

Χορευτικό Ζευγάρι

Πόσο αγαπάει ο Θεός ανθρώπους μερακλήδες ανθρώπους χαμογελαστούς, κεφάλτους, σεβνταλήδες...

Σας πήρε γρήγορ' από δω τη Χρύσα και εσένα να ομορφύνει ήθελε τα εκεί, παραδεισένια...

Μαζί να συνεχίσετε χορευτικό ζευγάρι τσαλίμια, απτάλικά, συρτούς σαν να 'στε στο Ταβάρι..

Θεέ μου είσαι άδικος κι όλο μοιράζεις πόνο, πόσες μανάδες έκανες να κλάψουν κι όχι μόνο...

Μπήγαρε θα θυμόμαστε τη γελαστή ματιά σου το κέφι, το μεράκι σου και τη ζεστή καρδιά σου...

Από τη Γιάννα Νοικοκύρη

ΟΙ ΚΡΙΚΟΙ ΠΟΥ ΕΣΠΑΣΑΝ

Και όταν η ζωή κυλάει με ήρεμο ρυθμό, εμείς νομίζουμε πως όλα μέσα σε αυτήν είναι δεδομένα. Η δουλειά, η οικογένεια, οι άνθρωποι. Ξάφνου, όμως, σπάει η αλυσίδα που ενώνει τα μικρά κομμάτια που αποτελούν την καθημερινότητά μας. Οι κρίκοι της θρυμματίζονται, τα κομμάτια αποσυνδέονται, η συνοχή διαλύεται. Κι εμείς κοιτάμε το κενό. Εκεί όπου πριν υπήρχαν οι κρίκοι. Το σύμπαν αποφάσισε αλλιώς.

Η Χρύσα υπήρξε ένας κρίκος ισχυρός στη μεγάλη αλυσίδα του Συλλόγου. Συνέδεε τα πιο άσχετα μεταξύ τους κομμάτια με το δικό της, μοναδικό τρόπο και το έκανε να μοιάζει εύκολο, χωρίς να είναι. Η κινητήριος δύναμή της ήταν η μεγάλη της αγάπη για τον τόπο μας και κατ' επέκταση για το Σύλλογό μας. Στην πρόσφατη σύσκεψη στελεχών η Χρύσα μας, με τη συγκίνηση να πνίγει τα λόγια της, μας περιέγραψε πώς ο πατέρας της δίδαξε σ' εκείνη και τον αδερφό της να θεωρούν το Σύλλογο ως το δεύτερο σπίτι τους. Κάτι που κι η ίδια με τη σειρά της το μεταλαμπαδευσε στα δικά της παιδιά, σε μια σκυταλοδρομία συλλογικότητας και αγάπης.

Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς μιλώντας για τη Χρύσα μας; Το δυναμικό της χαρακτήρα και την πληθωρική της προσωπικότητα; Την ακούραστη διάθεσή της για προσφορά; Την ικανότητά της να συμμετέχει σε κάθε δραστηριότητα του Συλλόγου βοηθώντας παντού, με μεράκι και αυτοθυσία, πολλές φορές αθέατη, με μόνη της επιδίωξη το συλλογικό καλό και καμία απολύτως έπαυση;

Η φράση που τη χαρακτήριζε ήταν «Άστο πάνω μου!». Κι εμείς το αφήναμε πάνω της, την εμπιστευόμασταν χωρίς δεύτερη σκέψη... Κι όλα αυτά επειδή η Χρύσα μας είχε πολλή αγάπη μέσα της και τη μοίραζε απλόχερα. Μαζί με το φαγητό της. Λάτρευε να μαγειρεύει καλούδια και να ταΐζει τα παιδάκια του χορευτικού. Κουβαλούσε ταψιά και κατασάρηδες στο δευτεριώτικο τραπέζι, αλλά και στους χορούς, με κάθε λογής φαγητά και γλυκά και η χαρά της ήταν να βλέπει να αδειάζουν γρήγορα. Η κουζίνα ήταν το βασίλειό της και αναλάμβανε το σερβίρισμα, το καθάρισμα, τη λάντζα, με προθυμία και κέφι.

Για χρόνια ήταν υπεύθυνη στο χορευτικό και στη χορωδία εσχάτως και όλα κυλούσαν όμορφα με τη δική της φροντίδα. Σε κάθε κάλεσμα και σε κάθε εκδήλωση που εμφανίζονταν τα δημιουργικά μας τμήματα, ήταν πάντα η πρώτη που πήγαινε κι η τελευταία που έφευγε προνοώντας για όλα και φροντίζοντας την κάθε λεπτομέρεια, γράφοντας κατόπιν και το ανάλογο ρεπορτάζ για την εφημερίδα.

Ποιος θα πουλήσει τους λαχνούς στην εκδήλωση; Η Χρύσα! Ποιος θα ετοιμάσει τα κοστούμια της παράστασης; Η Χρύσα! Ποιος θα διαλέξει τα χριστουγεννιάτικα δώρα; Ποιος θα χτυπήσει πόρτες για χορηγίες; Ποιος θα φτιάξει κεράσματα για κάθε περίπτωση; Η

Χρύσα! Η Χρύσα μέσα σε όλα... Χωρίς να μασάει πουθενά.

Και αν αναρωτιέται κανείς πώς τα χωρούσε όλα στο εικοσιτετράωρό της και αν τα κατάφερνε, η απάντηση είναι όχι. Δεν της έφτανε το να τα καταφέρει απλώς. Το αποτέλεσμα έπρεπε να είναι τέλειο και να έχει μια τελευταία, δική της πινελιά, σαν επιστέγασμα.

Η Χρύσα λοιπόν έμπαινε μέσα σε όλα και δε λογάριαζε κατακλυσμούς, για να παραφράσουμε και τον ποιητή. Μέχρι που έγινε η ίδια μια θύελλα, ένα αληθινό αστροπελέκι, που ήρθε και μας χτύπησε αλύπητα. Κατακούτελα. Το σύμπαν που μας τη χάρισε, μας την ξαναπήρε πίσω. Κι εμείς, οι εναπομείναντες οχτώ στο Διοικητικό Συμβούλιο, οι σύντροφοί της στη δεύτερη της οικογένεια, έπρεπε να βρούμε τρόπο να προχωρήσουμε.

Και πάνω που γυρίσαμε στα σπύια μας μουνδιασμένοι, προσπαθώντας να βάθουμε σε μια σειρά τις σκέψεις μας και να δούμε πώς θα ξαναπαίσουμε το νήμα της ζωής από κει που το αφήσαμε, ξαναπεταχτήκαμε έξω, χωρίς ανάσα... Δεύτερος κεραυνός χτύπησε με το όνομα του Βασίλη μας. Ασύλληπτο το τραγικό γεγονός και κανενός ο νους δεν μπορεί να το χωρέσει.

Ο Βασίλης γεννήθηκε και ανδρώθηκε μέσα στην αγκαλιά του Συλλόγου κι από μικρό παιδί έδινε πάντα το πιο πρόθυμο παρόν σε εκδηλώσεις και σε γιορτές. Λεβέντης και πρώτος στο χορό, μαζί με τον αδερφό του, Κώστα, και τα ξαδέρφια του, Αποστόλη και Πάνο, χόρευε τον πιο τσαλιμηλίδικο Αράπ'κου. Το πιο καλόκαρδο, ευγενικό και πάντα γελαστό παλικάρι με την αγνή ψυχή και το αστείρευτο κέφι από τη μια στιγμή στην άλλη πέρασε στην αντίπερα όχθη... Δεύτερος κρίκος έσπασε και μαζί του η καρδιά μας σε χίλια κομμάτια... Με τη καρδιά να δεχτεί αυτά τα απανωτά χτυπήματα, πώς να κατανοήσεις την απίστευτη αδικία, όταν η λογική δε φτάνει;

Και όμως πρέπει. Το οφείλουμε στη Χρύσα και στο Βασίλη. Θα κλάψουμε, θα θρηνήσουμε, θα πενήσουμε, θα δώσουμε χρόνο επούλωσης στο τραύμα... Και όταν είμαστε έτοιμοι θα σηκωθούμε ξανά. Θα μπαλώσουμε την αλυσίδα όσο καλύτερα μπορούμε και μετά θα συνεχίσουμε τη συλλογική πορεία.

Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να μείνουμε πιστοί στη μνήμη της Χρύσας και του Βασίλη. Να ανασυνταχτούμε και να σταθούμε όρθιοι. Στο ύψος της περιστασης. Να πραγματοποιήσουμε όσα κι εκείνοι επιθυμούσαν και ονειρεύονταν για τον αγαπημένο τους Σύλλογο. Να μεταμορφώσουμε τον πόνο της απώλειας σε δημιουργικότητα και να εκτιμήσουμε ακόμα περισσότερο όσους περπατάνε πλάι μας. Διότι να, που τελικά τίποτα δεν είναι δεδομένο. Το μόνο δεδομένο στη ζωή είναι η αλλαγή. Ας μην το λησμονάμε.

Δυο χαμόγελα προσφοράς έσβησαν...

«Άστο επάνω μου»

Η Χρύσα για μένα, εκτός από ξαδέρφη, υπήρξε ο πολυτιμότερος και βασικότερος συνεργάτης, τόσο στο χορευτικό όμιλο που έχω δημιουργήσει, όσο και στο χορευτικό τμήμα του Συλλόγου των Μεσοτοπιτών.

Αν θα έπρεπε με τρεις λέξεις να πω ποια είναι η Χρύσα, θα ήταν: «Άστο επάνω μου». Και λέω, είναι και όχι ήταν, γιατί πιστεύω πως η Χρύσα θα βρίσκεται πάντα ανάμεσά μας και θα πρέπει να είναι για όλους εμάς το λαμπρό παράδειγμα του εθελοντισμού και της ατελείωτης προσφοράς. Γιατί όταν η Χρύσα μου έλεγε, Κωστή αυτό άστο επάνω μου, εννοούσε πως θα έκανε ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατόν για να το πετύχει, χωρίς να βαρυγκομήσει στιγμή και πάντα με το χαμόγελο στα χείλη. Μπορούσε να βρει τη λύση σε κάτι που σε κάποιον άλλον θα φαινόταν ακατόρθωτο. Η Χρύσα ήταν ένα ανήσυχο πνεύμα γεμάτο με φρέσκες και καινοτόμες ιδέες.

Αυτό όμως που κάνει τη Χρύσα μοναδική είναι ότι αυτή τη φράση την έλεγε σε δεκάδες ανθρώπους καθημερινά, αφού ήταν ένας άνθρωπος με πολλές ενασχολήσεις και ενδιαφέροντα. Ενδεικτικά μόνο θα αναφέρω ότι είχε αναλάβει σχεδόν στο σύνολό τους τα δημιουργικά τμήματα του Συλλόγου των Μεσοτοπιτών, ενώ παράλληλα είχε πολλές συνεργασίες με διάφορους πολιτιστικούς και άλλους φορείς οργανώνοντας χορούς και συνεντεύξεις, αναλαμβάνοντας τα φαγητά και τα ποτά, αφού ως γνωστόν η Χρύσα μας ήταν και εκκλησιαστική μαγείρισσα. Αλλήλωσε στο Σύλλογο των Μεσοτοπιτών τις Κυριακές και όχι μόνο, δοκιμάζαμε ουκ ολίγες φορές εδέσματα από τα χεράκια της, που ξετρέλαιναν μικρούς και μεγάλους.

Εκτός όμως όλων των παραπάνω που ανέφερα, η Χρύσα ήταν και μια υπέροχη μητέρα, που μεγάλωνε με αυτοθυσία δύο παιδιά, στα οποία είχαν καλλιεργήσει και εμφυσήσει, η ίδια αλλά και ο επίσης αδικοκαμένος σύζυγός της, την αγάπη για τη μουσική. Έτσι εκτός από το χρόνο που αφιερώνει ο μέσος γονιός, η Χρύσα αλλή και ο Βάιος, αφιέρωναν άλλο τόσο χρόνο για τα ωδεία, αλλά και τα ιδιαίτερα μαθήματα που κάνουν τα παιδιά αυτά για τα μουσικά τους όργανα.

Τώρα θα αναρωτιέστε, πώς τα κατάφερνε όλα αυτά και με τόση αποτελεσματικότητα; Είναι ένα ερώτημα στο οποίο δεν μπορέσα ποτέ να απαντήσω. Θυμάμαι πάμπολλες φορές να της λέω: Καλή, εσύ πότε ξεκουράζεσαι; Προλαβαίνεις να κοιμηθείς; Και η απάντηση πάντα η ίδια και αποστομωτική. Μόνο ένα μεγάλο χαμόγελο.

Θα ήθελα να κλείσω με μια αναφορά σε ένα περιστατικό που αποτελεί μια άπιστευτη ειρωνεία προς τον εαυτό μου. Ήταν πριν 6 μήνες περίπου σε μια από τις πολλές συζητήσεις που κάναμε στο Σύλλογο για να μοιραστούμε τις ανησυχίες μας, αλλά και να βρούμε λύσεις σε κάποια θέματα. Κάποια στιγμή της λέω: - Ξέρεις τι λείπει βρε Χρύσα από την εφημερίδα των Μεσοτοπιτών; - Τι λείπει; Με ρωτάει. Και της απαντώ: Λείπει μία μόνιμη στήλη που θα αποτελεί αναφορά σε πρόσωπα του Συλλόγου που με το έργο τους υπερβάλλουν εαυτόν και είναι πάντα εθελοντές και αρωγοί σε αυτήν τη συλλογική προσπάθεια για την ανάδειξη του πολιτισμού μας και γενικά των όμορφων πλευρών του ανθρωπίνου είδους. Αυτοί οι άνθρωποι είναι αναμφίβολα οι κολόνες και τα θεμέλια του

συλλόγου και όσο υπάρχουν τέτοιοι, ο Σύλλογος δεν έχει να φοβάται καμιά φουρτούνα και καμιά κρίση. Η στήλη αυτή πρέπει να υπάρχει, όχι τόσο για να δείξουμε ευγνωμοσύνη προς τα πρόσωπά τους, αφού οι ίδιοι είναι βέβαιο ότι δεν την έχουν ανάγκη, αλλά κυρίως για να αποτελούν φωτεινό παράδειγμα για όλους εμάς τους υπόλοιπους.

Η συζήτησή μας τελείωσε λέγοντάς της: Χρύσα, λέω να κάνω εγώ την αρχή για τη δημιουργία αυτής της στήλης. Και λέω να κάνω την αρχή γράφοντας για σένα.

Τώρα, 6 μήνες μετά τη συζήτησή μας, θέλω να σου πω: Συγγνώμη για την καθυστέρηση ξαδερφούλα.

Κώστας Πιρίνης

Ψάχνοντας τρόπο να "αποχαιρετήσω" τη Χρύσα και τον Βάιο μέσα από την εφημερίδα του χωριού μας, οι λέξεις φαίνονται φτωχές. Φτωχές για να χαρακτηρίσουν αυτούς τους δυο ανθρώπους που τόσο σκληρά και απρόσμενα τους στέρησε από την οικογένειά τους... Όπως επίσης φτωχότερα θα απομείνουν όλα αυτά που με την καλή τους διάθεση και όρεξη ο Βάιος και η Χρύσα στήριζαν καθημερινά με τις πράξεις τους. Το Σύλλογο, το χορευτικό, τη χορωδία, τις εκδηλώσεις μας. Φτωχότερη θα είναι και η παρέα μας, η Σαντουροπαρέα μας... Που υποστήριξαν από την πρώτη στιγμή και μου εμπιστεύτηκαν τη μικρή τους Ελένη... Θα κρατήσουμε για πάντα στο μυαλό μας τη θέλησή τους και τη θετική τους αύρα και θα υποσχεθούμε ότι θα αγαλιάσουμε και θα υποστηρίξουμε όσους άφησαν πίσω. Τα παιδιά τους, γονείς και αδέρφια και το έργο τους. Βαίε και Χρύσα, αβάσταχτη η απώλειά σας...

Σταυρούλα Σπανού

Όταν νέοι άνθρωποι που ασχολούνται με την παράδοση και τον τόπο μας "φεύγουν" δεν χάνει μόνο η καρδιά μας αγαπημένα πρόσωπα, αλλά και ο πολιτισμός μας.

Λουκάς Αημναίος

Μου είπαν να γράψω δύο λόγια για την Χρύσα, δύσκολο... Μερικές φορές τα συναισθήματα δεν αποτυπώνονται με λέξεις, αλλά και ο κάθε άνθρωπος τη θλίψη και στεναχώρια του τη διαχειρίζεται αλλιώς... Όμως πάντα θα θυμάμαι τη στιγμή που κατέβαιναν τα σκαλιά της αίθουσας του Συλλόγου μας με την Ελενίτσα και τη Μαρία για το μάθημα της χορωδίας μας, πάντα με το χαμόγελο, πάντα ακούραστη και δοτική, όχι μόνο για την οικογένειά της και τα παιδιά της, αλλά και για όλο τον κόσμο, με τον καλό λόγο και το χαμόγελο στα χείλη. Τίποτα δεν θα είναι όπως πριν, αλλά για να ξεχνιόμαστε θα λέμε ότι ξενιτεύτηκαν με το Βάιο. Οι «Θεοί», οι «μικροί Θεοί» όπως χαριτολογώντας έλεγα στη δευτερολογία μου Χρύσα δεν μπορούν να κάνουν το θαύμα... όμως μπορούν πάντα να κρατήσουν στην καρδιά την γλυκιά ανάμνησή σου.

Βαγγέλης Σαραντίδης

Χρύσα μας, Καλό Παράδεισο

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΜΑΡΙΟΣ Π. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ

Είναι τραγικό και άδικο, δυο νέοι άνθρωποι, άξιοι και πολλά υποσχόμενοι για το μέλλον, να χάνονται, και μάλιστα με τον πιο τζάμπα, τον πιο άδικο χαμό. Αυτοκινητιστικό ατύχημα! Τι να πούμε... Η κακιά ώρα, η μοίρα, η ατυχία; Δεν υπάρχει απάντηση. Η πραγματικότητα είναι ότι, η Χρύσα μας κι άντρας της, ο Βάιος, χάθηκαν, βυθίζοντας στο πένθος τους δικούς τους, τα παιδιά τους κι όλους εμάς.

Τη Χρύσα, τη γνώρισα το 1990, όταν, μαζί με τη Γιώτα Πλωμαρίτου, δημιουργήσαμε την παιδική θεατρική ομάδα του Συλλόγου. Το έργο που θα παίζαμε, ήταν ο «Σπιθοβολάκης». Όπως σε όλες τις θεατρικές εκδηλώσεις, η πολλή δουλειά, είναι οι πρόβες. Εκεί γνωρίζεις το κάθε παιδί ξεχωριστά, καταλαβαίνεις τον χαρακτήρα του, την ανατροφή του, την εξυπνάδα και τις ικανότητές του. Είχαμε και μικρά παιδιά, αλλά και μεγαλύτερα, γύρω στα 14-15. Η Χρύσα ήταν τότε γύρω στα 15. Σαν μεγαλύτερη (μαζί με την συνομήλική της, Γιάννα Δ. Νοικοκύρη), εκτός από το ρόλο στο έργο, τις χρειάστηκα, και σαν υποβολείς των μικρότερων παιδιών, την ώρα της παράστασης. Η Χρύσα θα έπαιζε έναν ρόλο αρκετά δύσκολο, όσο κι αν φαινόταν αστέριος. Έπαιζε τον ρόλο της πονηρής αθροπούς (μέχρι τα τελευταία, γελούσα, με το τρέξιμο που κάναμε, για να βρούμε ουρά αθροπούς που χρειαζόταν να φοράει στην παράσταση).

Η παράσταση, τελικά, πέτυχε και εισπράξαμε όλοι αρκετό χειροκρότημα και «μπράβο». Τη Χρύσα, την «επισημάναμε» αμέσως σχεδόν, μαζί με άλλα παιδιά. Ήταν ένα παιδί, φοβερά υπεύθυνο και εργατικό. Σου ενέπνεε αμέσως εμπιστοσύνη. Σταθερή στον λόγο της, πάντα διαβασμένη στον ρόλο της, μπορούσε να συζητήσεις μαζί της σοβαρά θέματα, παρά το νεαρό της ηλικίας της. Φυσικά, επιλέχτηκε από τους πρώτους για τη μεγάλη θεατρική ομάδα. Σε λίγα χρόνια, έδειξε το ταλέντο της, στη «Μαρουδίτσα» (1992), όταν έπαιξε επάξια, μαζί με «νεπειραμένα» μέλη της ομάδας, έναν πολύ δύσκολο ρόλο, την «Αρχόντισσα Ειρήνη».

Ακολούθησαν, το 1994, οι «Ξιγ(ι)τημέν(ι)» (Ξενιτεμένοι), για να ξαναδείξει το ταλέντο της, παίζοντας δύο ρόλους, την «Ασπασία», σύζυγο του μεγαλομπακάλη, και την «Λίτσα», το ανέμελο κορίτσι της Αθήνας.

Δεν θα ξεχάσω, στην Μαρουδίτσα, που ήταν η πρώτη της «επίσημη» εμφάνιση, το άγχος της, το διάβασμα που έκανε, και τις στιγμές εκείνες στα παρασκήνια του «ΒΡΕΤΑΝΙΑ», λίγο πριν την παράσταση. Όταν κόντευε η ώρα να βγει στη σκηνή, έρχεται κοντά μου (εγώ μόλις είχα ανάψει τσιγάρο από την ένταση) και μου λέει:

- Τώρα το άναψες;
- Ναι!
- Φέρ'το!

Το παίρνει, κάνει μια βαθιά ρουφηξιά και μου το ξαναδίνει. Ηρέμησε!!! Βγήκε στην σκηνή και «έσκιε»!

Τα χρόνια πέρασαν, παντρεύτηκε, έκανε οικογένεια, έφερε στον κόσμο δύο θαυμάσια παιδιά, έμεινε μακριά απ' όλα μέχρι να τα μεγαλώσει, και ξανάβη στον Σύλλογο για να συνεχίσει να προσφέρει από τον θησαυρό της ψυχής της και την καλή της καρδούλα! Δεν πρόλαβε...

Η Χρύσα μας ζει και συγκαταλέγεται ανάμεσα στους ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ Μεσοτοπιτες και τους ανθρώπους του πολιτισμού γενικότερα.

Χρυσούλα μας, θα σε θυμόμαστε πάντα και θα είσαι παράδειγμα για τους νεότερους.

Καλό Παράδεισο.

Ο δικός μου Βασίλης

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΙΑΣΩΝ ΠΙΠΙΝΗΣ

Με τον Βασίλη περάσαμε ως παιδιά αμέτρητα καλοκαίρια μαζί στο Ταβάρι. Μαζί με τον Κώστα και τον Μιητιάδη μοιραστήκαμε αμέτρητες σκέψεις, παιδικά όνειρα, μουσικά, απορίες, πειράγματα, παιχνίδια. Πότε στο λιμανάκι, πότε στην άμμο, πότε στο λεγόμενο δεντράκι των Πιπίνηδων, κοντά στον ποταμό. Είχαμε δημιουργήσει μια παρέα πολύ όμορφη. Είναι όμορφες μνήμες που έχουν χαραχτεί βαθιά μέσα μου. Σίγουρα υπάρχουν πολλοί άλλοι που μπορούν να μιλήσουν για τον Βασίλη Πιπίνη, που έφυγε από κοντά μας εντελώς ξαφνικά, γεμίζοντάς μας με απέραντη θλίψη. Εγώ απλά θέλω να προσθέσω ένα μικρό ψηφιδωτό στην εικόνα του αγαπημένου μας Βασίλη, για όσους ενδεχομένως δεν είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν, αλλά και για να του πω, έστω και τώρα, πως πάντα τον είχα στην καρδιά μου. Ως παιδί ο Βασίλης ξεχώριζε επειδή ήταν καλόψυχος. Είχε καθαρό βλέμμα. Εγώ ως παιδί μπορεί και να είχα θυμώσει κάποια στιγμή, να είχα παρεξηγηθεί με κάποιον στην παρέα που είχαμε φτιάξει. Ο Βασίλης όμως, δεν θυμάμαι να το έκανε αυτό ποτέ.

Στο χορευτικό του Συλλόγου παρακολούθησα και εγώ για ένα διάστημα τα μαθήματα παραδοσιακών χορών, αλλά δεν είχα την υπομονή και την πειθαρχία ούτε του Κώστα, ούτε του Βασίλη. Ο Βασίλης υπήρξε επιμελής και υιοθέτησε ένα δικό του ξεχωριστό στιλ στο χορευτικό. Παρακολουθώντας τον και στην συνέχεια, νομίζω ότι χόρευε τον «αράπ'κο» με έναν τρόπο τόσο θεατρικό και συνάμα τόσο αληθινό, όσο κανένας άλλος. Τον χειμώνα η παρέα αυτή συνεχιζόταν στην Αθήνα, στο φιλόξενο σπίτι τους στην Ηλιούπολη, όπου πάλη είχαμε την ευκαιρία να μοιραστούμε αμέτρητες σκέψεις και να παίξουμε. Αυτή τη φορά όμως με επιτραπέζια παιχνίδια, αφού δεν είχαμε την άμμο του Ταβαρίου. Ο Βασίλης είχε μια ωραία αίσθηση του χιούμορ, το γέλιο του ήταν αυθεντικό. Ο Βασίλης ήταν εξίσου επιμελής και πειθαρχημένος και στην πυγμαχία, στον Άρη Νικαίας, όπου ακολούθησα και εγώ για ένα πολύ μικρό διάστημα. Όσο μεγαλώναμε, παρατηρούσα πως ο Βασίλης διατηρούσε αυτήν την καλοσύνη και την φυσική ευγένεια που τον χαρακτήριζαν από μικρό. Ο Βασίλης ήταν καλόψυχος. Και αυτό είναι ένα χάρισμα.

Με τα χρόνια ο καθένας ακολούθησε την δική του διαδρομή. Όμως, πάντα υπήρχε ένα δέσιμο και μια βαθιά εκτίμηση. Πρόσφατα μου έκανε την τιμή και ήρθε να χορέψει στον γάμο μου, μαζί με άλλους χορευτές με τις παραδοσιακές φορεσιές. Ο Βασίλης ήταν πάντα για όλους μας εδώ. Ο Βασίλης μας βρίσκεται εδώ. Η καλοσύνη του είναι ένα παράδειγμα για όλους μας. Ο Βασίλης βρίσκεται μαζί μας, στο δεντράκι των Πιπίνηδων και θα μας συντροφεύει για πάντα.

Το δεντρέλ(ι)

ΓΡΑΦΕΙ Η ΑΘΗΝΑ ΠΙΠΙΝΗ

Σαν χθες θυμάμαι τον μπαρμπα-Κωστή Πιπίνη, «Κουσαντό», να φτιάχνει εκείνον τον ξύλινο σοφά πάνω στον αρμυρίτη, «στου διντρέλ'», που έμελλε να γίνει μετέπειτα το στέκι των Πιπίνηδων. «Για τα μουρά... για τα μουρά», έλεγε. «Για του Κουσετέλ' τση του Βασ'λέλ', άμα 'ρθούν σε καμπόσες μέρες να παίζ'ν», «Εεε... να ξεγέρνω τση γω, πού τσι πού, είδω, που 'ναι πιο δρουσανά». Το δεντρέλ', τότες ήταν ακόμα αδύναμο και «πόμ'κρο». Όμως, με τα χρόνια, φούντωνε και θέρριε κι έριχνε φιλιτζια πυκνά, που κάνανε παχύ απόσκιο. Και τότε, τα μουρέλια παίζανε, σαν ερχόντουσαν απ' την Αθήνα. Τση του Κουσετέλ' τση του Βασ'λέλ'. Πότε κ'βαδέλια, πότε φκιαρέλια πλαστικά έβρισκες από κάτω, τσι δώστου όλ' μέρα του Βασ'λέλ', να λιχνίζ' του χώμα.

Θυμάμαι, που για μπάνιο σαν πηγαίναμε, ερχόταν χαρά χαστός, με το μπανιερό του, κι επειδή ήταν πιο μικρός από μας, τον προσέχαμε και τον βαστούσαμε να κολυμπήσει, πλατσουρίζοντας αδέξια, με τα πορτοκαλί μπρατσάκια του. Και μετά, ήταν μπρούμυτος, μέσ' τον ήλιο, με τις «τσουγκρανούδεις» τσι τα «κ'βαδέλια» τσι άιντε πάλη, να σκαλιζ' ντουν άμμου.

Όμορφα χρόνια, ξέγνοιαστα, που στα γαλάζια μάτια του Βασίλη, ομόρφαιναν περισσότερο, καθώς μεγάλωνε, γιατί ήταν μάτια γεμάτα καλοσύνη. Εκείνο το χαμόγελό του, πάντα σαν καλοκαιρινή ζωγραφιά στο πρόσωπό του, έλαμπε. Χορευταράς και μερακλής Μεσοτοπίτης, καμάρι του πατέρα και στήριγμα του αδερφού, στην επαγγελματική του πορεία. Ακούραστος και πρώτος στον απάλικο, καθώς με στιλ βαρύ κι αρχονακό τον χόρευε, κι εμείς τον καμαρώναμε σε κάθε παράσταση του Συλλόγου, αλλά και σε κάθε γλέντι, όταν τα καλοκαίρια οργανωνόταν αυθόρμητα στο «δεντρέλ'». Γέλια, τραγούδια, μουσικές, μεζέδες, καλαμπούρια, κι ο Βασίλης πρόθυμος να τρέξει, να βοηθήσει, να κουβαλήσει πότε το ένα και πότε το άλλο, πότε ρακί και πότε κεφτέδες που τηγάνιζε η μάνα του.

Αγάπη του μεγάλη, το Μπουρούνη, όταν στον πρωινό καφέ του, το καμάρωνε κάτω από το «δεντρέλ'», πριν πάρει το ποδήλατο και βγει για δουλειές του. Άλλη αγάπη, τα μπαούλα του κι η συλλογή του. Πού τον έχανε, πού τον έβρισκες, να ξίνει όλη μέρα τις παλιές μπογιές και να τα μπογιατίζει καλλιτεχνικά, φτιάχνοντάς τα καινούργια, λες και θα μπαίναν σε βιτρίνα. Πιάναν τα χέρια του και το μυαλό γεννούσε λογίων-λογίων μικρά έργα τέχνης, με τη δική του υπογραφή, αριστουργήματα που χάριζε σε όσους αγαπούσε.

Και όταν κόντευαν οι μέρες να επιστρέψει στην Αθήνα, μία ήταν η επιθυμία του: ήθελε βόλτα, μια βαρκάδα με τον Ταξίαρχη του πατέρα μου. Έτσι, για να αποχαιρετίσει το Ταβάρι, με τις τελευταίες θαλασσινές ανασειμές του Αυγούστου. Γλυκόπικροι αποχαιρετισμοί, γιατί το καλοκαίρι τελειώνει, μα δίναμε τα φιλιά μας και λέγαμε καλή αντάμωση, για τ' άλλο καλοκαίρι, και τότε τα γαλιανά τα μάτια του Βασίλη έλαμπαν.

Τώρα, τα μάτια της ψυχής του Βασίλη θα μετρούν τα καλοκαίρια από ψηλά, και θα κρυφοκοιτούν τις δικές μας προσωρινές χαρές, στου «δεντρέλ'», στο λιμανέλ' και στο γαλιό του Ταβαρίου.

Κι εκεί, σ' αυτή τη γειτονιά, που οι άγγελοι χορεύουν, τρανό χορό θα στήνουνε, εκείνος με τη Χρύσα, που βιαστικά τους κόπηκε, σαν στάχυ πριν το θέρος πάνω στη νιότη η ζωή κι έφυγαν σ' άλλο μέρος...

Το κομμάτι του παζλ

Στο στέκι των Πιπίνηδων
Το παζλ δεν θα ενώσει.
Ένα κομμάτι ζωντανό
Χάθηκε, δεν γυρίζει
Μα η ψυχή του σίγουρα
Σε μας θα τριγυρίζει.

Θα ξεκινάει απ' το χωριό
Θα φτάνει στο δεντράκι
Θα ανεβαίνει στο βουνό
Στο αγαπημένο του "Μπουρουνάκι"!!!

Θα τρέχει ξένοιαστα πολύ
Θα βλέπει τον "Τρυπ'μένο"
Και θα γυρίζει με χαρά
Στο νταμ' το ευλογημένο.

Να ξαποστάσει μια στιγμή
Να κάνει καφεδάκι
Να τραγουδήσει σιγανά
Φτιάχνοντας μπαουλιάκι.

Έτσι θα σε θυμόμαστε
Δημιουργέ Βασίλη
Που έφυγες ξαφνικά
Με το χαμόγελο στα χείλη.

Από την
Ευπραξία Πιπίνη - Κωνσταντιδέλλη

Ανάμεσα σ' έναν απτάλικο κι ένα αϊβαλιώτικο...

Μνήμη Βασίλη Γρ. Πιπίνη (1980-2018)

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΦΩΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΓΛΟΥ

Σαλπάρισε για το στερνό ταξίδι ο φίλος μας ο Βασίλης. Έτσι στα ξαφνικά... Βαθύς ο πόνος όλων! Δεν πρέπει όμως να μείνει βουβός... Ας γράψουμε δυο λόγια...

Ο Βασίλης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1980. Από μικρός ήταν ιδιαίτερα δεμένος με τις ρίζες της γενιάς του... Τον παππού Κωστή Πιπίνη-«Κουσαντό» και την γιαγιά Πραξία από τον πατέρα του Γρηγόρη, τον παππού Βασίλη Χαρχαλά και την γιαγιά Αργυρώ από την μητέρα του Άννα. Τον Μεσοτόπο τον λάτρευε μέσα από την οικογένειά του, τον Σύλλογο, τα καλοκαίρια που περνούσε στο Ταβάρι.

«Του διντρούλ(ι)», που φύτεψε «του Κουσαντό» και το Μπουρούνη(ι), ο χαρακτηριστικός ταβαρίσιος κάβος, ήταν γι' αυτόν σύμβολα πολύ μα πολύ δυνατά! Κάθε φορά που ερχόταν στο χωριό αλλά και την ώρα της επιστροφής στην Αθήνα αντίκριζε το Μπουρούνη(ι) και δάκρυζε! Μόλις πατούσε το πόδι του στο Ταβάρι, από τότε που «έφυγε» ο παππού- Κωστής, η πρώτη του δουλειά -το αυτοκίνητο ξεφόρτωτο ακόμα- ήταν να μπει στο ντάμι να πάρει το κάδρο με την γνωστή φωτογραφία του παππού, να την κρεμάσει στο καρφί, «στου διντρούλ(ι)» και μετά να βοηθήσει στο ξεφόρτωμα...

Από μικρός γαβουχθήκε με τις ιδέες της προσφοράς στο κοινό καλό. Βρέθηκε να μεγαλώνει μέσα στον Σύλλογο, να συμμετέχει στις άμπολλες δράσεις του, να τον αγαπά και να αγαπιέται από όλους... Ήταν δέκα χρονών όταν ξεκίνησε το χορευτικό με δάσκαλο τον Κώστα Σκαλκώτο. Το ανοιχτόκαρδο αυθόρμητο χαμόγελό του, την ώρα που χόρευε, έκανε αίσθηση από την πρώτη στιγμή στον δάσκαλο.....

Ο μπαρμπα Πάνος Κοντέλλης, που πάντα αξιοποιούσε με τον βέλτιστο τρόπο τα νιάτα στα θεατρικά του, έδωσε την πρώτη ευκαιρία και στον Βασίλη το 1994 στην ηθογραφία του: «Ξιγ(ι)τιμέν(ι)». Ήταν ένα από τα τέσσερα παιδιά που «μι κουντά

Η συνέχεια στη σελίδα 9

Δυο χαμόγελα προσφοράς έσβησαν...

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Μεσοτοπιτών «Η Αναγέννηση» αποχαιρετά τη Χρύσα και το Βασίλη

Δύσκολο πολύ να μιλήσεις για ανθρώπους αγαπημένους που μόλις στερηθήκαμε, είναι φτωχές οι λέξεις, δεν αρκούν, μα θα προσπαθήσουμε... Γιατί τους το χρωστάμε...

Η Χρύσα με το Βάιο, μετά από λίγο κι ο Βασίλης, βιάστηκαν πολύ να φύγουν από κοντά μας, αφήνοντας πίσω τις οικογένειές τους να πενθούν και το Σύλλογό μας να αιμορραγεί. Λένε ότι ουδείς αναντικατάστατος, μα δεν είναι αλήθεια. Κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός και το κενό του δεν αναπληρώνεται. Χάσαμε δυο αξιόλογα και πολλή υποσχόμενα μέλη. Μια κοπέλα-χαρά Θεού που είχε θέσει τον εαυτό της στην υπηρεσία του Συλλόγου κι ένα παλικάρι από κείνα που δεν βρίσκονται εύκολα, με μάτια γελαστά, με ψυχή μικρού παιδιού και μια καρδιά μάλαμα...

Χάσαμε δυο καλούς φίλους, που ήταν το στήριγμά μας, που η παρουσία τους ελάφρυνε τις καρδιές μας. Το γέλιο τους και η χαρούμενη διάθεσή τους ήταν δροσερό νερό, μαζί τους διακωμωδούσαμε τα κακώς κείμενα και αφηφούσαμε τα ανούσια.

Όμως οφείλουμε να δώσουμε μια υπόσχεση στη Χρύσα και στο Βασίλη. Ότι, παρά τη θλίψη και τον πόνο μας, θα συνεχίσουμε το συλλογικό έργο, όπως κι εκείνοι το οραματίζονταν, πάντα με γνώμονα το καλό του αγαπημένου τους συλλόγου και του αγαπημένου τους χωριού.

Ακριβώς αυτό θα ήθελαν από εμάς και αυτό θα κάνουμε. Ο Βασίλης μας κληροδότησε το χαμόγελό του που δε θα σβήσει ποτέ. Τα παιδιά της Χρύσας και του Βαίου, θα γίνουν παιδιά δικά μας και ο Σύλλογός μας θα τα έχει πάντα στην αγκαλιά του. Εκείνοι αφήνουν πίσω τους τη συνέχειά τους και εμείς ακουμπάμε εκεί την αγάπη και την ελπίδα μας.

Άντζελα Κοντού

Μικρούλη μου (έτσι σε αποκαλούσα πάντα και συ με έλεγες θείο), σε θυμάμαι μια σταλιά κοριτσάκι στη Κρήτη να μεγαλώνεις με τα δικά μου παιδιά. Μεγάλωσες, έγινε κοπέλα, έκανες οικογένεια. Ο Σύλλογος έγινε το δεύτερο σπίτι σου, του έδωσες τόσα πολλή, μέχρι και την τελευταία σου στιγμή. Όμως έφυγες τόσο νωρίς, πριν να τελειώσει η μέρα, χωρίς να μας ρωτήσεις αν συμφωνούμε. Έφυγες μαζί με το σύντροφό σου και αφήσατε πίσω σας πολύ πόνο και θλίψη και ένα δυσαναπλήρωτο κενό.

Μα πριν ακόμα τα γράμματα σχηματίσουν ετούτες τις λέξεις, χτύπησε ξανά ο κεραυνός. Αυτή τη φορά σημάδεψε το Βασίλη, το γελαστό παιδί. Πάρτε τον κοντά σας και χορέψτε παρέα έναν απάθλιο, εμείς θα κοιτάμε ψηλά και θα σας καμαρώνουμε. Θα μας λείψετε πολύ, καλό σας ταξίδι αγαπημένοι μας. Θα είστε πάντα στη σκέψη και στην καρδιά μας.

Αρτέμης Φιλιππίδης

Η Χρύσα ήταν όνομα και πράγμα χρυσή! Με τα χρυσά της χέρια, μαγείρευε, έντυνε, μάζευε, καθάρριζε, τακτοποιούσε, οργάνωνε. Το Σύλλογο τον αγαπούσε πολύ και τον ένωθε σαν δεύτερο σπίτι της, γι' αυτό ήξερε πολλή γι' αυτό: πού είναι το κάθε τι, τους ανθρώπους, τις συνήθειες... Μιλούσε και γελοούσε δυνατά και ήταν πάντα χαρούμενη, ακόμα και στις δυσκολίες... και όμορφη... και αεικίνητη... Ήταν πολύ περήφανη για τα δυο παιδιά της και μιλούσε συνέχεια γι' αυτά. Και έκανε πολλή, πάρα πολλή πράγματα μαζί, τρέχοντας από τη μια υποχρέωση στην άλλη, σαν να ήξερε ότι δεν έχει πολύ χρόνο και βιαζόταν να κάνει όσα περισσότερα μπορούσε, να πάρει και να δώσει. Γνωριστήκαμε περισσότερο φέτος που συναντιόμασταν κάθε Δευτέρα στο Διοικητικό Συμβούλιο. Ξαδέρφη, καλό ταξίδι!

Δυστυχώς, δεν προλάβαμε.

Είμαι σοκαρισμένη και από τη δεύτερη, αβάσταχτη απώλεια, τον άδικο χαμό του Βασίλη Πιπίνη, του παιδιού που είχε πάντα το χαμόγελο στα χείλη και τα γαλάζια του μάτια, έλαμπαν από καλοσύνη. Αυτά ήταν τα δυο χαρακτηριστικά του, που τα ξεχώριζες αμέσως, με την πρώτη φορά που τον γνώριζες. Τον ήξερα λίγο, αλλά σε κάθε συνάντηση ένιωθα την καλοσύνη του και τη ζεστασιά της ψυχής του, από μια κουβέντα, από ένα βλέμμα, από ένα χαμόγελο. Μεγάλο το κενό για την οικογένειά του και για το Σύλλογό μας! Τα λόγια είναι λίγα, για να εκφράσουν τη λύπη και τη συγκίνηση. Καλό ταξίδι, Βασίλη.

Ελευθερία Κωσταντή

Αγαπημένη μου Χρύσα, πάντα θα θυμάμαι αυτή τη ζωντανία σου, αυτή την όρεξη να προσφέρεις φτιάχνοντας από το τίποτα κάτι μοναδικό, κάνοντας το δύσκολο, εύκολο. Δίπλα σου είδα πώς είναι να κάνεις κάτι μόνο από αγάπη και χωρίς να περιμένεις ανταλλάγμα. Σε ευχαριστώ. Καλό ταξίδι Χρύσα.

Βασίλη είχες πάντα αυτό το ζεστό χαμόγελο που σε ακολουθούσε παντού. Έκανες τον άλλο να νιώθει όμορφα μαζί σου, ακόμη και δεν σε ήξερε. Είχες κι αυτή τη λεβεντιά που γινόταν αντιληπτή σε κάθε βήμα του απάθλιου που χόρευες. Καλό ταξίδι Βασίλη.

Δημήτρης Βουδούρης

Η Χρύσα μας ήταν η ψυχή του Συλλόγου! Με τη Χρύσα ο Σύλλογος πήγαινε μπροστά. Πάντα ακούραστη, δούλευε σκληρά, μας οργάνωνε και μας έστρωνε κι εμάς όλους στη δουλειά και όλα πήγαιναν ρολόι με τη δική της φροντίδα. Εμένα με έτρεχε πολύ και της γκρίνιαζα συχνά, αλλά μετά από λίγο πάλη φιλαράκια ήμασταν... Ακόμα νομίζω ότι θα τη δω να κατεβαίνει τα σκαλιά, να έρχεται στο συμβούλιο και να μου λέει «Δε μου 'φτιαξες σήμερα καφέ;».

Ο ξαφνικός και άδικος χαμός του Βασίλη μας μάς συντάραξε όλους... Χάσαμε ένα παιδί διαμάντι. Πάντα χαμογελαστός, πάντα πρόθυμος να βοηθάει στο Σύλλογο και παντού. Στο χορευτικό από τους πρώτους! Στο «Αλάτι της Γης» φέτος ο Βασίλης έδωσε ρέστα στον Αράπ'κο! Είχε και πολλή χόμπυ, του άρεσε να φτιάχνει όμορφα πράγματα με τα χέρια του. Μεταξύ άλλων έφτιαχνε και εικόνες. Σ' ευχαριστώ πολύ φίλε Μπίλη για την εικόνα με τον Άγιο Αρτέμη που μου χάρισες!

Αρτέμης Βουδούρης

Έρχονται στιγμές που η κανονικότητά μας ανατρέπεται... απροσδόκητα, άδικα, βίαια και το μόνο που μένει είναι μια πίκρα και θύμηση. Και οι θύμησης από σένα, Χρύσα μου, πολλή και όμορφη. Σ' ευχαριστώ για όλα. Για τη φιλία σου, για την άψογη συνεργασία στις δραστηριότητες του Δ.Σ και όλα τα όμορφα που περάσαμε στο σύλλογο αυτά τα χρόνια. Είναι τόσα πολλή αυτά που θα μπορούσε κανείς να γράψει... Χρύσα-Βάιο μας λείπετε...

Δεν πρόλαβα να τελειώσω αυτές τις λίγες λέξεις και άλλος ένας φίλος έρχεται να σας συναντήσει στις γειτονιές των Αγγέλων... Ο Βασίλης ο Πιπίνης, το πιο ευγενικό παιδί του συλλόγου, έφυγε πριν λίγο από κοντά μας... Ξαφνικά και άδικα. Τα λόγια στέρεψαν... Καλό ταξίδι φίλε!

Βασίλης Βογιατζής

Αγαπητός άνθρωπος και ευχάριστος. Στην παρέα έδινε ζωή. Η χαρά της ήταν να προσφέρει στον Σύλλογο που αγαπούσε. Χρύσα, μας λείπετε. Θα σε νιώθουμε κοντά μας. Από ψηλά να δίνεις κουράγιο στους γονείς σου και στα παιδιά σου, να το αντέξουν και να παίρνουν δύναμη. Καλή παρέα με τον σύντροφό σου, Βάιο, και άλλους φίλους μας, όπως το Στρατή και τον Αποστόλη.

Χρύσα, περιμένετε, μην κλείνετε την πόρτα. Μας άφησε βιαστικά ακόμα μια ψυχούλα, ένας αγαπημένος φίλος μας, ο Βασίλης, και έρχεται σε σας.

Θα σας θυμόμαστε όλους.

Φίλιππος Ρέμματος

Δυστυχία
Στη μνήμη Βασίλη Πιπίνη
...Γιορτάζει η Δυστυχία, ο πόνος μέσα της γλιεντάει σαν γίνεται της μοίρας αμανές, από το άλφα ως το δέλτα, με μίαν ανάσα, τόσο σβέλτα χορεύει με λέξεις αδειανές σε μια στιγμή που δεν χωράει μέσ' των ματιών την ψυχία...
...Αιώνια η Δυστυχία, σε ενός παιδιού το άσπρο μνήμα σε μάνας κούφια αγκαλιά, κρύβει σε λίγες συλλαβές κοπάδια πίκρες απ' το χτες, να σε κερνούν με μια γουλιιά κούπα πικρή, γεμάτη κρίμα, για μια σταγόνα Ευτυχία...
Ιούνιος 2018
Κωνσταντίνος Γνήσιος

Θρήνος
Στη μνήμη
Χρύσας Καρδαρά και Βαίου Κασάπη
...θρήνος στην άκρη των ματιών τους κατακυλιάει αθόρυβα, χορεύοντας με την σιωπή απάθλιο, στο χέρι ένα μαντίλι, χρώμα άηλο, τα χείλη μας σκουπίζει από κόλληβα, μα το άρωμα τους, ανάσα των παιδιών τους...
Ιούνιος 2018
Κωνσταντίνος Γνήσιος

...Και στο Πισκοπιό ρομάντζα, γλυκιά μου Φραγκοσυριανή

ΓΡΑΦΕΙ Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΟΥ – ΚΟΥΡΛΗ

Ο μурωδάτος Μάης είναι ο μήνας της μητέρας, αφού η δεύτερη Κυριακή του είναι αφιερωμένη σ' αυτήν. Εδώ και πολλά χρόνια το τμήμα γυναικών του συλλόγου μας, διοργανώνει την ημέρα αυτή μία μονοήμερη ή και διήμερη (φέτος πήρε και το απόγευμα της Παρασκευής) εκδρομή για να τιμήσει - ψυχαγωγήσει τις μανούλες κι όσους τις ακολουθούν.

Προορισμός για φέτος το νησί της Σύρου, το μεγαλύτερο σε πληθυσμό νησί των Κυκλάδων κι η πρωτεύουσα του Ερμούπολη, η οποία αποτελεί το διοικητικό κέντρο των Κυκλάδων. Η μεγάλη μας συντροφιά είχε την ευκαιρία να επισκεφτεί και να ξεναγηθεί στα βασικά αξιοθέατα της πόλης. Το Δημοτικό Θέατρο «Απόλλων» με την εντυπωσιακή εσωτερική αρχιτεκτονική κατά τα ιταλικά και γαλλικά πρότυπα που κτίστηκε το 1864, τις ορθόδοξες και καθολικές εκκλησίες, με κορυφαίες την ορθόδοξη εκκλησία του Αγίου Νικολάου στη φημισμένη συνοικία «Βαπόρια» και την Κοίμηση της Θεοτόκου όπου φιλοξενεί την ομώνυμη εικόνα του Δομνίκου Θεοτοκόπουλου (El Greco).

Περιπλανήθηκε στην περίφημη πλατεία Μιαούλη. «Χάθηκε» στα στενά της Άνω Σύρου, επισκέφτηκε το μουσείο Μάρκου Βαμβακάρη με προσωπικά αντικείμενα του κορυφαίου ρεμπέτη συνθέτη. Αγνάντεψε το Αιγαίο και την Ερμούπολη από την κορυφή του λόφου της Άνω Σύρου και την καθολική εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, μητρόπολη των καθολικών του νησιού. Είδε τις μονές των Καπουτσίνων μοναχών και των Ιησουιτών, με την Παναγία της Καρμήςου χτισμένη το 1740. Είχε την ευκαιρία να δει, να ακούσει, να πληροφορηθεί, να θαυμάσει, να αναλογιστεί, να μαγευτεί από το ζωντανό μουσείο που λέγεται Ερμούπολη και Άνω Σύρος.

Η Κυριακή μας βρήκε να οδεύουμε στους τόπους της «Φραγκοσυριανής», Φοίνικα, Παρακοπή, Γαλησσά και Ντελαγκράσια, με στάση στην περίφημη μονή Αγίας Βαρβάρας στο Κίσι. Η λιτή μεγαλοπρέπεια της μονής, η επιβλητική μορφή της Αγίας Βαρβάρας μέσα από τις αριστοτεχνικές αγιογραφίες, αλλά και η γλυκύτητα και καλοσύνη των δύο μοναζουσών που την συντηρούν, μας δημιούργησαν αισθήματα γαλήνης και ανάτασης. Το μοναστήρι έχει προσφέρει πολλά στην κοινωνία της Σύρου. Λειτουργούσε σχολείο και ορφανοτροφείο το οποίο έκλεισε το 1995, μετά από 53 χρόνια προσφοράς, έχοντας σπουδάσει και αποκαταστήσει πολλά από τα παιδιά. Σήμερα οι χώροι έχουν παραχωρηθεί στην ιερά Μητρόπολη Σύρου για την δημιουργία παιδικού σταθμού. Αποχαιρετούμε την αδελφή Θεονύμφη, τους αργαλειούς της (παλαιότερα η μονή λειτουργούσε ως εργαστήριο υφαντών) και τη γάτα της που την ακολουθεί παντού.

Κατηφορίζουμε για το λιμάνι. Πριν φτάσουμε, λίγο έξω από την Ερμούπολη, επισκεπτόμαστε το λουκουμοποιείο Δεναξά. Παρατηρούμε πώς γίνονται τα λουκούμια, γλυκαινόμαστε και παίρνουμε τις λιχουδιές μαζί μας. Όλα τα όμορφα τελειώνουν. Φαγητό κατ' επιλογήν και απόπλους. Αποχαιρετάμε τη Σύρο με συναισθήματα χαράς, ενθουσιασμού και αγαλλίασης. Οι φίλες που μας έκαναν την τιμή να το εκφράσουν και γραπτά, το επιβεβαιώνουν.

«Με απόλυτη επιτυχία έγινε και φέτος η ετήσια εκδρομή του τμήματος γυναικών του συλλόγου «Αναγέννηση», στη κοσμοπολίτικη νήσο Σύρο. Βασικοί συντελεστές αυτής της επιτυχίας υπήρξαν οι έξι υπεύθυνες του τμήματος (Δήμητρα, Λαμπρινή, Τασούλα και οι τρεις Χριστίνες), αλλά και η ξεναγός Ειρήνη, η οποία πάσχισε διαρκώς να μας περιγράψει τις τοπικές ομορφιές με τρόπο κατανοητό. Η διαμονή στο 4αστέρων ξενοδοχείο, προσέδωσε θαληπωρή και άνεση στην παραμονή μας. Πολλά συχαρητήρια στο σύλλογο, ένα μεγάλο ευχαριστώ στις υπεύθυνες - διοργανώτριες της εκδρομής. Αξέχαστες εμπειρίες με πολύ αγαπημένα πρόσωπα. Προσμένουμε με ανυπομονησία την επόμενη μας εξόρμηση σε νέους προορισμούς...»

*Είς το επανειδέν. Καλό καλοκαίρι σε όλους!
Ιωάννα Ρηγάκου»*

«Με λένε Αναστασία και είμαι φίλη του συλλόγου Μεσοποπιτών «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ». Αγαπώ το χωριό τους, παρόλο που το έχω επισκεφτεί μόνο μία φορά. Αυτό δεν οφείλεται απλώς στην ομορφιά του, αφού η Ελλάδα έχει πολλά γραφικά κι ωραία μέρη, αλλά κυρίως στους ανθρώπους του, που σε κερδίζουν με το χαμόγελο και την ευγένειά τους, τη ζεστασιά, την καλοσύνη και τη φιλοξενία τους.

Θέλω να συμμετέχω στις εκδηλώσεις του συλλόγου, επειδή είναι μοναδικές σε κέφι, ζωντάνια, χορό και φυσικά, καλό φαγητό! Με εντυπωσιάζει και μου αρέσει ιδιαίτερα το γεγονός ότι στο σύλλογο συμμετέχει και η νέα γενιά με αγάπη και όρεξη. Τα παιδιά μαθαίνουν χορό και μουσικά όργανα, τραγουδούν και βοηθούν σε όλα. Όλοι μαζί μεταδίδουν τη ήθη και τα όμορφα έθιμα του τόπου τους σε όλη την Ελλάδα με διάφορες εκδηλώσεις, ζωντανά ή μέσω τηλεοπτικών εκπομπών.

Πρόσφατα πήρα μέρος με τις φίλες μου στην εκδρομή που έκανε το τμήμα γυναικών του συλλόγου στη Σύρο, έναν πανέμορφο προορισμό. Είχαν φροντίσει με κάθε λεπτομέρεια για τα πάντα. Το ξενοδοχείο, η ξεναγός, οι προορισμοί, όλα ήταν εξαιρετικά. Δεν έλειψαν, ως συνήθως βέβαια, τα νόστιμα κέρασματα από τις καταπληκτικές γυναικείες του Μεσοτόπου, που είναι πάντα χαμογελαστές και γεμάτες ζωντάνια. Μας αποχαιρέτησαν με ένα χειροποίητο αναμνηστικό δωράκι και μας υποσχέθηκαν ότι θα ξανακάνουμε εκδρομή του χρόνου.

*Πέρασαμε πραγματικά πολύ όμορφα. Και στα επόμενα με υγεία!
Αναστασία Ηλιάκη»*

Σ' αυτό το σημείο θα έπρεπε να κλείσω με ενθουσιασμό και να σας καλέσω στο γειτονικό του καλοκαιριού στο χωριό. Αντί αυτού, είμαι στη δύσκολη θέση να αποχαιρέτισω μια μανούλα που μας άφησε γρήγορα, πρόωρα και αναπάντεχα. Άφησε, όχι μόνο τα παιδιά της, αλλά και όλους όσους την γνώρισαν και την συναναστράφηκαν, ορφανούς από το γέλιο, το κέφι, τη δημιουργικότητα και την αξιοσύνη της. Η Χρύσα Καρδαρά «έφυγε» μαζί με τον σύζυγό της Βαίιο Κασάπη, σε τροχαίο. Η ευρύτερη οικογένεια των Μεσοποπιτών πενθεί. Αυτό το καλοκαίρι θα είναι διαφορετικό, καμία εκδήλωση δεν θα γίνει. Το τμήμα γυναικών και από αυτό το βήμα εκφράζει τη θλίψη και τη συμπάραστασή του στα παιδιά, τους γονείς και αδελφια των εκλιπόντων. Παρηγοριά και καμάρι όλων μας, τα άξια και ταλαντούχα παιδιά που άφησαν πίσω τους. Υποσχόμαστε να είμαστε πλάι τους σε ό,τι μας χρειαστούν.

Καλό ταξίδι Χρύσα και Βαίε.

Για το τμήμα γυναικών Χριστίνα Γιαννουκάκου – Κουρλή.

Συνέχεια από τη σελίδα 7

παναθηνοβίλια» παίζαν επί σκηνής του «Μπίζ». Μεγαλώνοντας οι εμπειρίες πληθύναν. Χοροδιδάσκαλος ο Μιχάλης Βουβέλης κι αργότερα ο αδερφός του ο Κώστας Πιπίνης. Πάμπολλες οι εμφανίσεις του χορευτικού! Στην αίθυσά μας, σε μεγάλες συλλογικές εκδηλώσεις στην Αθήνα και στο χωριό, σε εκδηλώσεις της Νομαρχίας Λέσβου και της Περιφέρειας στην Αττική αλλά και ανά την Ελλάδα, όπου μας καλούσαν! Κι αργότερα όταν ανδρώθηκε κι ήρθε στην παρέα των «Γ' Πεντιστάδων», στο στάδιο της Αρχαίας Ολυμπίας, στο Ηρώδειο, στο Μέγαρο, στο Μουσείο Λαϊκών Οργάνων, στην Κύπρο, στις τηλεοπτικές συλλογικές εμφανίσεις στο «Αλάτι της Γης», στις εκατοντάδες συμμετοχές που κλήθηκε η «Αναγέννηση», ο Βασίλης πάντα πρόθυμος και συνεπής στην προσπάθεια προβολής της μουσικοχορευτικής παράδοσης του Μεσοτόπου και της Λέσβου. Ιδιαίτερα στις αποκρίτικες εμφανίσεις μας ο Βασίλης ήταν πάντα ορεξάτος να τραγουδήσει τα αποκρίτικα και να χορέψει τον «αράπικο», να κεράσει σ' όλους τη χαρά, στο συμβολισμό των ημερών...

Στην αιμοδοσία από τους βασικούς αιμοδοτές, στους χορούς -εντός αιθούσας- από τους βασικούς σεργιτόρους, αλλά και πάντα πρόθυμος ν' ανοίξει ή να... ζεστάνει τον χορό! Στην διακίνηση του Ημερολογίου ή λαχνών «μπρουστνέλλα» ο Βασίλης. Δεν άφηνε μαγαζί για μαγαζί στην Αγία Μαρίνα της Ηλιούπολης! Αν δεν είχαμε Άη Βασίλη την Πρωτοχρονιά, στο μοίρασμα των δώρων, ήταν μια σίγουρη λύση. Να κουβαλήσει καρέκλες, τραπέζια, να βοηθήσει σε οποιαδήποτε συλλογική χαμαλοδουλειά, σε όλα πάντα πρόθυμος και... παντός καιρού ο Βασίλης.

Μετά το σχολείο δούλευε από μικρός δίπλα στον πατέρα του στα μωσαϊκά, στις μωσαϊκές και όπου αλλού στην οικοδομή. Με την κρίση των τελευταίων χρόνων δούλευε σε εκδοτική εταιρία. Ήταν παιδί με πολλές καλλιτεχνικές τάσεις και ευαισθησίες. Πήρε

μαθήματα παραδοσιακού βιοηλιού στον Σύλλογο με δασκάλους τον Βαγγέλη Σαραντίδη και τον Γιώργο Μαρινάκη και πήγαινε πολύ καλά μας κι είχε άριστο μουσικό αυτί. Έπαιζε για λίγο καιρό σε παρέες και σε συλλογικές εμφανίσεις αλλά κάπου στα μισά τα ψιλοπαράτησε... Λάτρευε την συλλογή κάθε λογής παιδιών αντικειμένων. Από φωτογραφίες, βιβλία και ψηφολόγια μέχρι μπαούλα, τα οποία μάζευε, συντηρούσε και συνήθως χάριζε σε φίλους. Του άρεσε να ζωγραφίζει τον πηλό, να φτιάχνει καλλιτεχνήματα κάθε λογής. Το εργένικο σπίτι του, στον Βύρωνα, το είχε διακοσμήσει κάνοντας το σωστό Μουσείο!

Ο Βασίλης έφυγε νωρίς και ξαφνικά...Πρόλαβε όμως και μοίρασε παντού, όπου βρέθηκε, την αγάπη, την καλοσύνη, την εθελοντική προσφορά, το νοιάξιμο στον συνάνθρωπο. Πρόλαβε επίσης και έλαβε αρκετά αντίδωρα αυτής της εξαιρετικά ευαίσθητης ματιάς, που είχε για την ζωή.

Θα τον θυμόμαστε με πολλή αγάπη. Εκεί κάπου ανάμεσα σ' έναν απάλληκο με χαμόγελο και έννοια για το ποια φιγούρα θ' ακολουθήσει και σ' ένα αϊβαλιώτικο ζείμπέκικο, που αρχίζει με φωνή και σφιγμένη γροθιά και πάει να σβήσει μ' ένα ακόμα χτύπημα της παλάμης στην μάνα γη...

Καλό ταξίδι, Βασίλη... Ελαφρύ το χώμα της Ηλιούπολης, που σε σκέπασε... Η μνήμη σου ασ είναι αιώνια...

«Πένθησε με μέτρο τους φίλους σου. Γιατί δεν έχουν πεθάνει, αλλά τον ίδιο δρόμο που όλοι αναγκαστικά θα περάσουμε, αυτοί τον πήραν πρώτοι».

Πλούταρχος (46-127 μ.Χ.)

«Παιδιά που ονειρεύονται, παιδιά που επιμένουν...»

Ένα βραβείο από το διάστημα

ΓΡΑΦΕΙ Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΥΔΕΡΙΩΤΟΥ

Σε μια αιώρα κοιμισμένη
κι από τον ήχο του αέρα μαγεμένη
αγκαλιά με δυο γάτες
ονειρεύομαι αστροναύτες.
Ειδική στολή φοράω,
και θαρρώ ότι πετώ,
τη γη βλέπω από μακριά,
με διαστημικά γυαλιά
Σήμα παίρνω απ' τον δορυφόρο
τρέξε να αγοράσεις δώρο
ο Colombus γίνεται 10 χρονών
στο πάρτι του πρέπει να είσαι παρών.

Θα με ρωτήσετε σε ποιον ανήκει αυτή η ζωγραφιά, για ποιον λόγο γράφω αυτό το άρθρο και ποιος είναι ο Colombus. Ας ξεκινήσω από τα βασικά. Η μικρή ζωγράφος ονομάζεται **Γαβριέλλα Βραχνού του Δημητρίου** κι είναι μόλις 7 ετών. Οι ρίζες της εκ πατρός Μεσοτοπιτικές, αλλά δεν είχα ποτέ γνωρίσει την οικογένεια, ούτε και εκείνοι ήξεραν πολλά πράγματα για το Σύλλογο μας. Για την ιστορία, παππούς της ήταν ο **Νίκος Παναγ. Βραχνός** και γιαγιά της η **Δέσποινα Αποστ. Μιχαηλίδου**. Μια επίσκεψη λοιπόν στο σπίτι τους ήταν ό,τι πρέπει.

Λένε πως, όπου βλέπεις χαμόγελα κάτσε, έτσι λοιπόν όταν μου άνοιξε την πόρτα ο Δημήτρης Βραχνός, αγιογράφος στο επάγγελμα, με το χαμόγελο στα χείλη και την ηρεμία στο πρόσωπο, αισθάνθηκα άνετα. Είναι, μου φαίνεται, από εκείνα τα σπίτια που, εκτός από τούβλα και τσιμέντο, μπογιές και ξύλα, χρησιμοποιούν αγάπη και ζεστασιά για να φτιαχτούν. Γιατί σπίτι δεν είναι μόνο το κτίριο, αλλά και η οικογένεια που το απαρτίζει και οι σχέσεις των μελών της. Όταν γνώρισα και τη μητέρα **Παρασκευή Αχουλιά**, από τη Λαφιώνα Λέσβου, επίσης αγιογράφο, που πιο ζεστά δεν με έχει πρωτοχαιρετήσει κανείς, βεβαιώθηκα. Μαζί της είχε στο καρότσι το μικρό Στρατή ενώ στην καρέκλα του γραφείου καθόταν η Δέσποινα, η μεγαλύτερη κόρη του ζευγαριού. Η Δέσποινα, αγαπά και αυτή την ζωγραφική, αλλά και την ποίηση και ξέρει να συζητά όπως αποδείχθηκε κατά τη διάρκεια της συνάντησης. Χάρηκα πολύ την κουβέντα μαζί της. Θα την ξαναέκανα ευχάριστα.

Τρέχουν και διαπρέπουν!

ΓΡΑΦΕΙ Η ΑΝΤΖΕΛΑ ΚΟΝΤΟΥ

Παρά τις δυσκολίες που δεν ευνοούν τον αθλητισμό στη χώρα μας, στο Μεσότοπο δυο έφηβοι, δυο αδέρφια, τρέχουν. Και όσο τρέχουν, τόσο διαπρέπουν. Είναι ο **Παναγιώτης Βουγιούκας**, 17 ετών και ο **Στέλιος Βουγιούκας**, 15 ετών, τα δύο μεγαλύτερα από τα τρία παιδιά του **Γιάννη Παναγ. Βουγιούκα** και της **Ιωάννας Στ. Παπαβασιλείου**.

Τα παιδιά ανακάλυψαν την κλίση τους στον αθλητισμό συμμετέχοντας στους παιδικούς αθλητικούς αγώνες που διοργανώνει στο Μεσότοπο τα καλοκαίρια ο Σύλλογος «**Αναγέννηση**».

Στη συνέχεια ο Παναγιώτης έτρεξε στον 2ο Ημιμαραθώνιο Μεσοτόπου του **ΑΟΜ**. Από κει και πέρα τα πράγματα κύλησαν γρήγορα. Ανήκοντας πλέον στον **Αρισβαίο Καλλωνής**, ο Παναγιώτης κάνει αγώνες ημιαντοχής και αντοχής, καθώς και φυσικά εμπόδια. Αγωνίστηκε πέρυσι στο πανελλήνιο σχολικό πρωτάθλημα 2 χλμ. με φυσικά εμπόδια παίρνοντας την 11η θέση και την 7η θέση στην κατηγορία Παιδών. Φέτος πήρε την 9η θέση στο πανελλήνιο σχολικό πρωτάθλημα, αλλά λόγω τραυματισμών έχασε δύο πανελλήνια πρωταθλήματα.

Ο Παναγιώτης στην ερώτηση γιατί τρέχει, απαντά ότι του αρέσει να γυμνάζεται:

«*Εκτός απ' αυτό όμως έχω κάνει πολλούς φίλους και έχω αποκτήσει πολλές εμπειρίες μέσα από τον αθλητισμό. Και πλέον έχω εθιστεί σε μια συνεχή προσπάθεια να ξεπερνάω τον εαυτό μου*». Και συνεχίζει: «*Όταν αγωνίζομαι, προσπαθώ να συγκεντρωθώ στον αγώνα και το μόνο που ακούω είναι οι συμβουλές του προπονητή. Μου αρέσει το τρέξιμο και θα συνεχίσω να αθλούμαι*».

Ο Παναγιώτης φέτος έδωσε πανελλήνιες εξετάσεις έχοντας αξιόλογους στόχους. Εκτός από τον αθλητισμό, αγαπά την έντεχνη μουσική και παίζει ντραμς και κρουστά.

Ο Στέλιος ακολουθώντας τα παράδειγμα του αδερφού του κάνει βόδινο. Στο πανελλήνιο πρωτάθλημα 10 χλμ. στα Μέγαρα βγήκε 2ος στην κατηγορία Παιδών, ενώ κέρδισε την 5η θέση στο πανελλήνιο πρωτάθλημα Παιδών στην Κατερίνη και τη 2η θέση στο πανελλήνιο πρωτάθλημα Παμπαίδων στη Χαλκίδα.

«*Μου αρέσει ο στίβος*» λέει ο Στέλιος. «*Είναι ωραία εμπειρία να αθλήσαι. Γνωρίζεις νέα άτομα και κάνεις φίλους. Στον ελεύθερο χρόνο μου μου αρέσει να παίζω ηλεκτρονικά παιχνίδια και να βγαίνω βόλτα με τους φίλους μου*».

Οι γονείς των παιδιών, ο Γιάννης και η Ιωάννα Βουγιούκα, δηλώνουν ότι η πολιτεία δεν υποστηρίζει, όσο θα έπρεπε, τα παιδιά που ασχολούνται με τον αθλητισμό. «*Και κυρίως τα παιδιά της επαρχίας, όπως τα δικά μας, που δεν έχουν καμία υποδομή και κανένα κίνητρο για να ασχοληθούν με το στίβο, παρά μόνο τη θέλησή τους και το πείσμα τους. Τα παιδιά μας είναι αναγκασμένα να διανύουν 38 χλμ., δύο με τρεις φορές την εβδομάδα, για να πάνε στο δημοτικό στάδιο Καλλωνής, για την προπόνησή τους με τον προπονητή*

Στον χώρο υπήρχε και ένα ζευγάρι εκφραστικά μάτια... πιάσαμε την κουβέντα.

- Παίρνεις μολύβι και χαρτί και ίσως μια γόμα αν χρειαστεί;
- Όχι, σε καθαυτό ζωγραφίζω και με πινέλο το στολίζω.**
- Συχνά στο εργαστήρι θα βρεθείς ή όποτε το παιχνίδι βαρεθείς;
- Καθημερινά ζωγραφίζω, έτσι τον χρόνο μου γεμίζω.**
- Τι ζωγραφίζεις πιο συχνά, ανθρώπους σπίτια ή σκυλιά;
- Τοπία μ' αρέσει να αναπαριστώ, αυτά που βλέπω όπου βρεθώ.**
- Φανταστικά τοπία φτιάχνεις, που με το νου σου τα πλάθεις;
- Ναι! Εδώ μια ιστορία διαστημική μου χάρισε μια εμπειρία μοναδική.**

Η Γαβριέλλα έλαβε μέρος, μετά από πρόταση του πατέρα της, στο μηνιαίο διαγωνισμό του ESA (Ευρωπαϊκός Οργανισμός Διαστήματος) & ESAKIDS (Ε.Ο.Δ. για παιδιά). Ο Colombus είναι ο πρώτος επανδρωμένος διαστημικός ευρωπαϊκός σταθμός που βρίσκεται σε τροχιά εδώ και δέκα χρόνια. Στον διαστημικό σταθμό γίνονται έρευνες και πειράματα σε έλλειψη βαρύτητας. Διάβασε αρκετά για το διάστημα με τη καθοδήγηση των γονιών της για να φτάσει στο τελικό αποτέλεσμα, το οποίο της έφερε και την πρώτη θέση! Το έργο της ξεχώρισε και τώρα πλέον, κάνει σχέδια όχι μόνο για άλλες ζωγραφίες, αλλά και για το μέλλον, μιας και θέλει να γίνει ζωγράφος! Της το εύχομαι ολόψυχα.

Φεύγοντας από το σπίτι δεν κρατούσα στα χέρια μου απαντήσεις κι ερωτήσεις, αλλά δυο όμορφες ζωγραφίες από την Δέσποινα και την Γαβριέλλα. Όταν η πόρτα έκλεισε, αυτές θα ήταν σίγουρα οι κουβέντες του Δημήτρη Βραχνού: «*Θα σε πάρω από το χέρι και θα περπατήσουμε όλα τα σοκάκια του χωριού. Και με τη βάρκα θα δείτε τις τρεις ακρογιαλιές. Ο τόπος μας είναι σκέτη ζωγραφιά*».

τους κ. **Βαγγέλη Ζορμπά** και τον φυσικοθεραπευτή κ. **Ψούκλιο**. Τις άλλες μέρες της εβδομάδας προπονούνται στο χωριό, πάντα με τις συμβουλές και το πρόγραμμα του προπονητή τους, ανεξαρτήτως καιρικών συνθηκών. Το Σ.Τ.Ε. ανακοίνωσε ότι θα κοπεί η μοριοδότηση των αθλητών που κατακτούν τις πρώτες 3 θέσεις του αγωνίσματός τους σε πανελλήνιο και διεθνές επίπεδο, για την εισαγωγή τους σε ΤΕΙ και ΑΕΙ, κάτι που ήταν και το μόνο κίνητρο για τα παιδιά συνεχίζουν τον αθλητισμό.

Σαν γονείς πάντως ήμαστε υπερήφανοι για τα παιδιά μας είτε πάρουν κάποια διάκριση, είτε όχι, γιατί αγωνίζονται καθημερινά.»

Εμείς να ευχαριστήσουμε τον Παναγιώτη και το Στέλιο για τη συγκίνηση και την περηφάνεια που μας χαρίζουν και να τους ευχηθούμε να είναι γεροί, να πετύχουν τους στόχους τους και να είναι πάντα γρήγοροι, στα πόδια και στο πνεύμα!

Ο Παναγιώτης Βουγιούκας

Ο Στέλιος Βουγιούκας

Έχεις μήνυμα

Οι αριθμοί έχουν τη δική τους αξία, όπως και η ζωή.
Εξαρτάται από ποιά πλευρά θα τα δεις και τα δύο,
Το έξι γίνεται εύκολα εννιά και αντίστροφα.
Όπως και η ζωή, γίνεται όμορφη ή ανιαρή και βαρετή,
Σημασία έχει που στέκεσαι και κοιτάς.
Προσπάθησε να είσαι στη σωστή πλευρά...

Σκορπιός

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

- Ο Κωνσταντίνος Σταύρου του Νικολάου και της Πάτρας το γένος Χριστοδουλή και η Λυγερή Καρασάββα παντρεύτηκαν στην Αθήνα.
- Ο Μιχάλης Ράλλης του Χρήστου και της Χριστίνας (το γένος Καλαμπάκα) και η Kelly Jean Summer παντρεύτηκαν στο Σύνδεν, στην Αυστραλία.
- Η Χριστίνα Κοντέλλη του Μάριου και ο Γιώργος Σανταμούρης του Μαρίνου παντρεύτηκαν στην Αθήνα.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Η Θεοδώρα Νικ. Ρεπάνη και ο Δημήτρης Αξιδέλης απέκτησαν κοριτσάκι στη Μυτιλήνη.
- Ο Γιάννης Ιγν. Μαντάς και η Λίτσα Τζάρα απέκτησαν κοριτσάκι στην Αθήνα.
- Ο Γιώργος Βασ. Βασιλάς και η Μαρία Κωνστανταδέλλη απέκτησαν αγοράκι στην Αθήνα.

ΒΑΦΤΙΣΕΙΣ

- Η Μυρσίνη Βασ. Βασιλά και ο Χρήστος Ψύλλης βάφτισαν το αγοράκι τους στο Μεσότοπο και το ονόμασαν Ιγνάτιο.
- Ο Βαγγέλης Καλόγηρος του Γεωργίου και η Έλβα Γεωργούλη βάφτισαν το κοριτσάκι τους στην Πεντέλη και το ονόμασαν Θεοδώρα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Πέθανε στην Αθήνα η Θεοδώρα Ευστρ. Αγρατάκη.
- Πέθανε στην Αθήνα η Χριστίνα Λουκά Καξηρή (Μυτιληνάκη).
- Η Χρύσα Κων/νου Καρδαρά, μέλος του ΔΣ του Συλλόγου, και ο σύζυγός της Βάιος Κασάπης έχασαν τη ζωή τους σε τροχαίο ατύχημα.
- Ο Βασίλης Γρηγορ. Πιπίνης έχασε τη ζωή του στην Αθήνα.
- Πέθανε στην Αθήνα η Ευπραξία Αρίστου Γιαννίτσαρου.

ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Το «Καφενείο» του Συλλόγου ευχαριστεί τους:

- Γιάννη Δουδουλή (Ψύλλο) για τα πέντε λίτρα κρασί
 - Φίλιππα Ρέμμα για τους καλομαγειρεμένους γίγαντες
 - Μαρία Βαλαβάνη - Βουδούρη για τις σπιθήνες απ' το χωριό που μαγειρέψε με τα χεράκια της
 - Στέλιο Ζουμπουνέλλη για τον πετεινό
 - Κωνστανταδέλλη Κώστα του Ευαγγέλου για τα 5 κιλά κρασί
- «Αν εκ παραδρομής παραλείψαμε να αναφέρουμε κάποια προσφορά στο Καφενείο, ζητούμε συγγνώμη».

ΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ, κτίσμα (του 2004) στην κεντρική πλατεία του χωριού Μεσότοπος, τριών προσώπων, που αποτελείται από ισόγειο κατάστημα καθαρού εμβαδού 70,91 τ.μ., διαμέρισμα 1ου ορόφου καθαρού εμβαδού 88,90 τ.μ. και δικαίωμα καθύψους επέκτασης με ποσοστό 20% επί του όλου οικοπέδου εμβαδού 186,88 τ.μ. Τηλέφωνο επικοινωνίας 2331073935.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ, κτίμα με πρόσοψη 70 μ. επί της επαρχιακής οδού Μεσότοπου - Ταβαρίου, έκτασης 8 στρ. περίπου, άρτιο και οικοδομήσιμο, εντός οικιστικής ζώνης, 90 μ. από τα όρια του οικισμού και 2,2 χιλ. από τη θάλασσα. Τηλέφωνο επικοινωνίας 2331073935 και 2331100936

ΠΩΛΕΙΤΑΙ, κτίμα με πρόσοψη 28 μ. επί της επαρχιακής οδού Μεσότοπου - Ταβαρίου, έκτασης 1840 τμ. άρτιο και οικοδομήσιμο, στα όρια του οικισμού και εκ των οποίων 785 τμ. είναι οικόπεδο εντός οικισμού και τα υπόλοιπα 1055 τμ. είναι εντός οικιστικής ζώνης, εφραπτόμενα των ορίων οικισμού. Τηλέφωνο επικοινωνίας 2331073935 και 2331100936

ΠΩΛΕΙΤΑΙ, οικόπεδο έκτασης 290 τμ. περίπου, γωνιακό με πρόσοψη 32 μ. εντός του οικισμού Μεσότοπου, άρτιο και οικοδομήσιμο. Τηλέφωνο επικοινωνίας 2331073935 και 2331100936

Η Μαγδαλένα Παπουτσή επιμελείται τη σελίδα. Όσοι επιθυμείτε, μπορείτε να στείλετε ευχαριστήρια, κοινωνικά κλη. στο email: elenimagda.pap@gmail.com και στο τηλ: 6978273376.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

- Το Νηπιαγωγείο και Δημοτικό σχολείο Μεσοτόπου ευχαριστεί θερμά την κυρία Δέσποινα Ιωσηφέλλη, η οποία ευγενώς προσφερθείσα, κάλυψε το γεύμα όλων των παιδιών που συμμετείχαν στην ημερήσια εκδρομή του σχολείου, στη μνήμη του αδικοχαμένου παιδιού της Δημήτρη.
- Ευχαριστούμε θερμά όλους τους συγχωριανούς σε Αθήνα και χωριό, όλους τους συλλόγους του νησιού και της Αθήνας, φίλους και συγγενείς της οικογένειάς μας, για τη συμπαράστασή τους στο βαρύ πένθος μας.
Οικογένεια Κωνσταντίνου Καρδαρά και Χαραλάμπου Καρδαρά.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΥΠΕΡ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

- Η Ευπραξία Σωτηρέλλη του Αρίστου στη μνήμη του συζύγου της Αριστείδη και του εγγονού της Αρίστου Βουρνάζου προσφέρει 100 €.
- Ο Σαραντίδης Χαράλαμπος και η Δέσποινα Σαραντίδου στη μνήμη της Ευπραξίας Γιαννίτσαρου 50 €
- Η Δέσποινα Σαραντίδου στη μνήμη του Βασιλείου Γρ. Πιπίνη 50 €
- Η Αικατερίνη Κορδούτη, ο Παναγιώτης Κορδούτης, ο Θρασύβουλος Κορδούτης και η Βίκυ Παροξυσμού στην μνήμη της Ευπραξίας Γιαννίτσαρου 100 €.

ΥΠΕΡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

- Ανώνυμος προσέφερε χρηματικό ποσό για το εξωτερικό βάψιμο της εκκλησίας της Αγίας Μαρίας στο χωριό.
- Η Χριστίνα Κοντέλλη, στη μνήμη του συζύγου της Πάνου, 100 €.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΔΣ

Ευχαριστούμε θερμά όλα τα μέλη και τους φίλους του Συλλόγου για την έκφραση συμπάραστασης στο βαρύτατο πένθος μας. Ιδιαίτερως την κα Χριστιάνα Καλογήρου, Περιφερειάρχη Βορ. Αιγαίου, καθώς και τον κ. Παναγιώτη Λασκαρίδη, πρόεδρο της ΟΛΣΑ, που εκφώνησε τον επικήδειο. Επίσης ευχαριστούμε τους παρακάτω συλλόγους για τα συλλυπητήρια μηνύματα που μας απέστειλαν:

Πολιτιστικός Σύλλογος «Ο Μεσότοπος»
Συνεταιρισμός Γυναικών Μεσοτόπου Λέσβου
Σύλλογος προστασίας και εξωραϊσμού περιβάλλοντος των απανταχού Χρυσισανών «Ο ΧΡΟΥΣΙΟΣ»
Αθλητικός Όμιλος Μεσοτόπου (ΑΟΜ)
Ομοσπονδία Λεσβιακών Συλλόγων Αττικής (ΟΛΣΑ)
Αναγνωστήριο Αγιάσου
Φιλοπρόοδος Σύλλογος Αγιασωτών
Σύλλογος των απανταχού Ερεσίων "Ο Θεόφραστος"
Σύλλογος Μυτιληνίων Πετρούπολης «Ο Θεόφιλος»
ΗΕΚΑΔΕΜΕΙΑ
Συνεργασίες Πόλης
Παγγεραγωγικός Σύλλογος
Σύλλογος Μικρασιατών Σκάλης Λουτρών
"Το Δελφίνι".
Σύλλογος των Απανταχού Σιγριανών "ΤΟ ΣΙΓΡΙ"
Σύλλογος των Ναπαίων "ΝΑΠΑΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ"
Σύλλογος Πετρανών Αθήνας
Σύλλογος Σκαλοχωριτών Λέσβου "Ο Άγιος Γεώργιος"
Πολιτιστικός Σύλλογος Πλωμαριτών «Το Πόλιον»
Σύλλογος Φιλιανών Αθήνας
Σύνδεσμος Πλωμαριτών Αττικής "BENIAMIN ΛΕΣΒΙΟΣ"
Πολιτιστικού Συλλόγου των απανταχού Βατουσαίων
«Η Κοίμηση της Θεοτόκου»

ΦΩΤΗΣ ΚΑΚΑΡΟΣ
 τηλ. 22530 96204-6974694821

Ηλεκτρικά - Υδραυλικά - Είδη Υγιεινής
 Οικιακός Εξοπλισμός - Ηλιακοί Θερμοσίφωνες
 Συσκευές Υγραερίου - Κεραίες - Φωτισμός LED
 Εικόνα - Ήχος

Το κατάστημα μεταφέρθηκε -βορειότερα 30 μ. πλησίον Πλατείας Μεσοτόπου

ΜΝΗΜΗ ΘΟΔΩΡΑΣ ΑΓΡΙΤΑΚΗ

Η κυρα-Θοδώρα Αγρατάκη του Στρατή, που μας άφησε χρόνους, δεν ήταν χωριανή μας. Ο πατέρας της, Μιχάλης Νικολάου, ήταν Κύπριος και η μάνα της, Ρόζα, προσφυγοπούλα από τη Μικρασία. Παντρεύτηκε το Στρατή Αγρατάκη-Καλαμπέτ' του Γιάννη και της Μαρίας, το γένος Χατζημαλλή και απέκτησαν δυο παιδιά, το Γιάννη και τη Μαρία. Δούλεψαν σκληρά με τον άντρα της. Εκείνος μαραγκός, εκείνη τραπεζοκόμος σε ιδιωτικό σχολείο. Πρωτοήρθε αρραβωνιασμένη στο Μεσότοπο και από τότε ξανάρθε αρκετές φορές. Το χωριό και τους ανθρώπους του τους αγάπησε πολύ! Έμενε στο Ελληνικό και την τελευταία δεκαετία την επισκεπτόμουν 2-3 φορές τον χρόνο! Μάλιστα πριν πέντε χρόνια, ήθελε πολύ να πάμε να χορέψουμε με την παρέα των «Γληνιασάδων» μας στην εκδήλωση «Ποντιακό Παναΐρ'», στην πλατεία του Ελληνικού. Πήγαμε, κι εκείνη τη βραδιά πέταγε από τη χαρά της! Ήταν από παλιά μέλος της «Αναγέννησης» και ήθελε επιτακτικά να της πηγαίνω εγκαίρως το Ημερολόγιο και να πληρώνει τη συνδρομή της. Πίναμε από ένα ρακί κι άρχιζε τις θύμψεις από τα ταξίδια της στο χωριό, το Ταβάρη και τον Ποδαρά! Μου μιλούσε με λατρεία για το Σύλλογο και τις αναμνήσεις της από την προσπάθεια της ανέγερσης του Ιατρείου, μέχρι τους χορούς και τ' ανταμώματα! Τα τελευταία χρόνια και μετά τον χαμό του άντρα της, είχε σοβαρό πρόβλημα υγείας. Δεν έχασε το κουράγιο της και πάντα, όποτε μιλάγαμε από το τηλέφωνο, μου έλεγε πως άμα γίνει λίγο καλύτερα, θα ήθελε πολύ να 'ρθει μια Δευτέρα στην αίθουσά μας, μα όλο και ζόριζαν οι καταστάσεις. Και να σου τον περασμένο Δεκέμβρη στον Σύλλογο στην εκδήλωση τιμής του Αντρέα Αναγνωστόπουλου, πρωτοξάδελφου του άντρα της! «Εμεινα», όταν την είδα με την κόρη της να κατεβαίνει τις σκάλες και να περπατάει περισσότερο με την ψυχή παρά με τα πόδια της... Στο επόμενο τηλεφώνημα που είχαμε, πόση χαρά έβγαλε για κείνον τον ερχομό! Ήταν μια γυναίκα με ικανότητες, γνώσεις και θέληση, νοιαζόταν πολύ για τον συνάνθρωπο κι αγάπησε πολύ το χωριό, τον Σύλλογο και τους ανθρώπους μας. Ας είναι ελαφρύ το χώμα του Ελληνικού που την σκέπασε...

Η κυρα-Θοδώρα στον Σύλλογό μας, στην εκδήλωση μνήμης στον Αντρέα Αναγνωστόπουλο

Φώτης Βασιλογίου

OFERTOIRE POUR MESOTOPOS – LESBOS Ωδή για τον Μεσότοπο Λέσβου

Στο Ημερολόγιο 2018 του Συλλόγου, το οποίο ήταν αφιερωμένο στους «ξένους» φίλους μας, που έχουν αγαπήσει τον Μεσότοπο και τον επισκέπτονται αδιαλείπτως, είχαμε δημοσιεύσει αποσπάσματα από ένα μακροσκελές ποίημα «Ωδή στον Μεσότοπο», γραμμένο από τον καλό μας φίλο από την Γαλλία Alain Hanquez. Η Πινακοθήκη αυτή τη φορά φιλοξενεί ολόκληρο το ποίημα, για να χαρούμε την «ματιά» των Γάλλων φίλων μας με τις πάμπολλες εικόνες, τους δεκάδες λόγους, που το χωριό μας κι οι άνθρωποί του κέρδισαν μια μόνιμη θέση στην καρδιά τους! Το ποίημα πρωτογράφηκε τον Αύγουστο του 1994... πριν είκοσι τέσσερα χρόνια! (Θερμές ευχαριστίες για την μετάφραση στον καλογείτονα μας κ. Ισίδωρο Βουτσίνο. Η διασκευή είναι δική μου).

Μεσότοπος! Η εικόνα του αυθεντικού ελληνικού χωριού, το οποίο έγινε και δικό μας για πρώτη φορά το 1988!
Το όνομα του προκαλεί ένα τέτοιο συναίσθημα πληρότητας, ώστε οι λέξεις αναδύονται και σμιλεύουν την ευγνωμοσύνη για...
Για τις γλυκές κουβέντες που ανταλλάσσονται και το χαμόγελο στο πρόσωπο, που τις συνοδεύει!
Για την πρωινή μυρωδιά φρεσκοψημένου ψωμιού που στέκει στα πλεκτά πανέρια των φουρνισμάτων!
Για τον ήχο των ωρών στο ρολόι του καμπαριού της εκκλησίας πιο δυνατός την ημέρα, ανεπαίσθητος στην ηρεμία της νύχτας.
Για το τρεμουλιαστό γουργούρισμα των περιστεριών και το θορυβώδες φτερούγισμα των συνευρέσεων τους!
Για το ανήσυχο θρόισμα της φυλλώσας των πλάτανων της Πλατείας όταν το μελτέμι λυσοσμανά, σαν βαθαίνει η νύχτα!
Για όλες τις "Καλημέρες", όλες τις "Καλησπéρες", που συνοδεύουν τ' ανταμώνματα του χωριού!
Για τα "Γεια σας" και το αδερφικό σφίξιμο των χεριών, που ακολουθεί
Για τον "ελληνικό" καφέ με το γλυκό και μαλακό κατακάθι
Που 'ρχεται πάντα αντάμα μ' ένα ποτήρι δροσερό νερό
Για την εικόνα του Αγίου Γεωργίου στο κουρείο του χωριού που σκοτώνει τον δράκο, πασπαλισμένον με μυγόςκατα!
Για την πλατεία Βενιζέλου και τα τρία πανέμορφα δέντρα της. Το καφενείον "Το κέντρο" της Παναγιώτας Κωνσταντινίδου, Την ψισαριά "Ο Πάλλας" του Φώτη Ιωσηφέλη
Για όλες τις ψάθινες καρτέρες, με τις πλάτες τις ίσιες και πολύ σκληρές, με χαραγμένο πίσω τους τ' όνομα του καφετζή ιδιοκτήτη τους
Για την πυρακτωμένη τρέλλα των τσιζικιών, τρέλλα της μιας μέρας μέχρι η θανατηφόρα εξάντληση να τους πάρει τη ζωή!
Για τις μαυροφορεμένες γριούδες, που ξεπροβάλλουν στα στενά δρομάκια!
Για τον βασιλικό που μεγαλώνει μες στον σκουριασμένο γκαζοτενεκέ, όπου μπορεί κανείς να μαντέψει τ' όνομα κάποιας μάρκας ελιών!
Για τη μυρωδιά του φρεσκοκομμένου χόρτου της άγριας βρώμης.
Για τις πρασινόμαυρες κορφές των κυπαρισσιών, που κυκλώνουν το νεκροταφείο και ζώνουν αυτούς που φύγαν με τη σιωπή της λήθης!
Για το κάθε ξωκλήσι, που στέκει μπροστά σου στις δημοσιές και το λάδι σ' ένα μπουκάλη Κόκα-Κόλλας, που προσμένει να δώσει φως στην εικόνα του Αγίου με τα ξεθωριασμένα χρώματα!
Για την από καρδιάς προσευχή, του καθενός το «Κύριε Ελέησον» τη σεμνή δέηση των χειλιών, που κάθε ξωκλήσι προδιαθέτει!
Για τα πετρόχυστα αλώνια, που τα γέρασαν οι αλληγάες, η βροχή κι ο άνεμος!
Για τις ατέλειωτες γύρες των ζώων, μέχρι να λιώσουν τα στάχυα, τη σβάρνα που σπώνει τη σίκαλη, τον ξεχασμένο καηπασμό του γαϊδάρου!
Για το γλυκό άκουσμα των κουδουνιών του κοπαδιού, που βόσκει μες στη νύχτα!
Για το κουρασμένο, σκονισμένο λλωφορείο που προχωρά αγκομαχώντας, περνώντας ανφοριές-κατηφοριές μέχρι να φτάσει στο χωριό με το ραδιόφωνο να λαχανιάζει κι αυτό στον ρυθμό του μπουζουκιού!
Για τις γεμάτες ξύλα και βάτους ξερολιθιές, που οριοθετούν τ' άγονα βουνά θέλοντας να καθορίσουν τα σύνορα στη βοσκή των κοπαδιών!
Για τα διάσπαρτα λευκά παρεκκλήσια, με τη σκιά των σβησμένων κεριών.
Για τις επίχρυσες και αιματοβαμμένες εικόνες, σκοτεινές και μαυρισμένες φθαρμένες από τα φιλιό της υπομονής, της ελπίδας, της σιωπής!
Για τις αναβαθμίδες του παρελθόντος, υπομονετικά χτισμένες πεζούδες, σήμερα παραδομένες στ' αγριόχορτα, τις αστοιβές και τους ασπάλλαθους, που μαρτυρούν την αλλοτινή, γεμάτη αυτοπεποίθηση εργασία των ανδρών!
Για τις παλιές πέτρινες στάνες που οι βάτοι και οι ρίζες ξεχαρβαλώνουν
Για την επιμονή του γαϊδουράγκαθου, που επιμένει να φυτρώνει και ν' ανθίζει!
Για όλους τους Μιχάληδες, Βασίληδες, Δημήτρηδες, Βαγγέληδες
Για όλους τους Σταύρους, Στέλιους, Νίκους, Γιώργους
Για όλους τους Γιάννηδες, Φώτηδες, Στρατήδες, Γρηγόρηδες
Για όλες τις Παναγιώτες, Μορφίες, Ξένιες, Λίτσες
Για όλες τις Κατερίνες, Έλενες, Δημητρούδες, Σούλες
Για όλες τις Χριστίνες, Μαρίες Μυρσίνες, Βασιλικές,

Για τις τυχαίες συναντήσεις, όπου γης, με βοσκούς ή αγρότες.
Για την υποδοχή τους, την έννοια τους, το μοίρασμα ενός χαμόγελου το κέρασμα δροσερού νερού, το τεντωμένο χέρι του καλωσορίσματος
Για το σταμάτημα του χρόνου που δεν κάνουμε τίποτα.
Που σωπαινουμε, που συνδυάζουμε τη σιωπή με το βλέμμα
Εξαιρετικό κενό, βαθιά ανθρώπινο, γεμάτο αγάπη και καλοσύνη!
Για τη βελανιδιά και την ελιά, τον πλάτανο και το κυπαρίσσι, το σάλεμα της κορμωστασίας των πεύκων στον δυνατό άνεμο.
Για την εξαιρετική πυκνότητα του γαλάζιου τ' ουρανού, σαν να κουβαλά την αστραφτερή νύχτα, που γεμάτη αστέρια προαναγγέλλει το αυριανό ζεστό καταμεσήμερο!
Για την κοιλάδα της Μαθλιόντας με τους παλιούς νερόμυλους, το μονοπάτι με τη ρίγανη και τις λεύκες που χαράζουν δρόμους με τη σκιά τους.
Για το μαστιγωμένο σφύριγμα του ανέμου που εισχωρεί στις λαγκαδιές
Για τα ντάμια με τις κληματαριές και τους ασβεστωμένους τοίχους, Τις κρεμαστές χάλκινες μπακιρές και τα φθαρμένα πλεκτά καλθάια υγρή στιγμιαία δροσιά, ανασαίμα μες στο βουπό των ζουζουνιών.
Για το παρεκκλήσι του προφήτη Ηλία, που από την κορυφή του βουνού κυριαρχεί πάνω στα καυτά, αριζόνια, έρημα τοπία.
Για το ηλιοβασιλέμα που αντικρίζουμε απ' εκεί, ψηλμός μες στον άνεμο!
Για τη νύχτα, που ξανάρχεται με το φεγγάρι να λάμπει στον ξάστερο ουρανό
Για το τρεμουλιασμένο του ξημερώματος, τη βιολετι σκιά των βουνών για μια πρώτη ματιά τρυφερότητας, την μεγάλη χαρά των ζωντανών...
Για τους ηλικιωμένους, που καθισμένοι γύρω απ' ένα τραπέζι παίζουν χαρτιά απολαμβάνοντας τον καφέ τους, προσπλημένοι, παθιασμένοι!
Για όλους εκείνους που τους κοιτάζουν, για εκείνους που παραμένουν σιωπηλοί.
Για εκείνους των οποίων το απηλάνες βλέμμα χάνεται, δεν ξέρει κανείς πού...
Ω! ποια σοφία, ποια κούραση, ποια έκπληξη ή τι τρόμος!
Για το παίξιμο του κομπολογιού μες στα ροζιασμένα δάχτυλα τελευταίο χάδι του ανεξερεύνητου ή του χάους που μας περιβάλλει...
Για τη διαπεραστική λειτουργία -τελετή της ορθοδοξίας την μπάσα συνοδεία του βυζαντινού ψαλμού το σημείο του σταυρού μες στις μυρωδιές των θυμιαμάτων!
Για τις μαύρες και κιτρινωμένες ράχες του κοπαδιού των προβάτων.
Ζώα με σκυμμένα κεφάλια, ζαλισμένα από τον αέναο φόβο τους αφήνουν πίσω τους σύννεφο σκόνης κι αναριθμητες πατημασιές!
Για όλα τα ηλιοκαμένα πρόσωπα με τα ροζιασμένα, δουλεμένα χέρια, άνθρωποι της γης, που πότισαν με τον ιδρώτα τους τούτο τον τόπο!
Για το βουπό των μελισσών, των μυγών κι όλων των εντόμων που μια μέρα με άπνοια ζουζουνίζουν στην μεσημεριανή σιωπή Απογευματινές αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας, στα καυτά καλοκαίρια!
Για τη γαλακτερή σκυιά με τη βελούδινη αγριάδα του φύλλου της τη γεμάτη σπόρια σάρκα του καρπού της και το μελωμένο δάκρυ του
Για τις πορείες στα μονοπάτια κατά την αυγή, τις πέτρες που κυλάνε στο βηματισμό, τον άφθονο ιδρώτα, με την αλημυρή γεύση στο δέρμα, τη δροσιά του νερού, την συφάδα του σταφυλιού.
Για τη νοσταλγία της υπαίθρου, των ξωμάχων του παρελθόντος, τις εργασίες στα χωράφια εκείνους τους δύσκολους καιρούς!
Για την αναζήτηση της παιδικής ηλικίας που όλα γύρω μας θυμίζουν!
Για τα πεφταστέρια που το βλέμμα αιχμαλωτίζει και στο γαλακτώδες ίχνος του χαμού τους.
Για την άνοδο μιας προσευχής στα χείλη
Για τη ρετσίνα και το ούζο, το ψωμί και το λάδι, το κρεμμύδι, τη φέτα και τις θρούμπες ελιές
Για το παχύ και ψπτό αρνί που μυρίζει ντόπια ρίγανη
Για τις «ναπαλίβες», μικρές σαρδέλες από τον Κόλπο Καλλιθνής
Για τον νησιωτικό χαρακτήρα του απέραντου Αιγαίου πελάγους!
Για τη θάλασσα στον ορίζοντα, την πέτρα και την ελιά!
Για τα μονοπάτια και το περπάτημα με το συναπάντημα των ξωμάχων!
Για τον Μεσότοπο, το αληθινό χωριό, τοποθεσία, γεωγραφική και αξέχαστη, αυτή η ωδή, αυτό το καλοκαιρινό άσμα!

Ελλάδα - Λέσβος - Μεσότοπος, Αύγουστος 1994
(αναθεωρήθηκε το 2017)

Οι τέσσερις Γάλλοι φίλοι μας: η Μαρία-Τερέζα, η Ζοζέτ, Ο Μπερνάρ και ο Αλέν, ο ποιητής μας, στην Πλατεία του Μεσοτόπου